Ayah Akademiet

BLI KJENT MED PROFETEN ﷺ

Bli kjent med Profeten ﷺ

Oversatt av Ayah Akademiet

Meeting Muhammad ﷺ , en serie av Yaqeen Institute
Oversettelse: søstre i Ayah Akademiet

Utgitt av:
Ayah Akademiet
www.ayahakademiet.no
E-post: ayah_akademiet@outlook.com

Design levert av: Hiba Benhaida

Innholdsfortegnelse

Del 1:

Hans utseende ﷺ

Qatadah, måtte Allah ha barmhjertighet med han, sa at alle profeter Allah (subhanaho wa tala) sendte hadde et vakkert ansikt og en vakker stemme. Når det gjelder profeten Muhammad ﷺ hadde ingen sett noe eller noen så vakker som han, hverken før eller etter islam. Noen mennesker har et vakkert ytre utseende, men en direkte dårlig personlighet. I profetens tilfelle ﷺ, var hans personlighet enda vakrere enn hans fantastiske og vakre utseende.

Abdollah ibn Rawaahah (radiAllaho anho) beskrev profetens tilstedeværelse ﷺ. Han sa: «Hvis profeten ikke hadde noe annet enn sin tilstedeværelse, altså hvis han bare var tilstede…ikke resiterte noe eller sa noe…ville du se på han og likevel vite at det var noe vidunderlig vakkert med han.» Og det er grunnen til at vi finner alle disse historiene om folk som ble muslimer bare ved å se profeten ﷺ. Abdollah ibn Salam (radiAllaho anho) var hovedrabbiner i Medina før profeten ﷺ kom dit. Når profeten kom, gikk Abdollah ibn Salam ut for å se han ﷺ. Han forteller: «Før profeten sa et eneste ord, så jeg på ansiktet hans og visste at det her ikke var ansiktet til en løgner.»

Profeten ﷺ blir beskrevet i shamaail, det er bøker som beskriver profetens manerer, fra hodet til tærne.

Og en av måtene han ofte blir beskrevet på er å være mer vakker enn månen. Profeten ﷺ hadde et inspirerende utseende, ansiktet hans var mer strålende, mer vakkert, enn fullmånen i den mørkeste natt. Forestill deg ørkenen og hvor utrolig og fantastisk fullmånen ser ut i ørkenen…og hør på denne fortellingen fra Anas ibn Malik (radiAllaho anho). Han sier: «En natt ville jeg faktisk sammenligne: Jeg så opp på fullmånen og så på ansiktet til profeten ﷺ, og så spurte jeg meg selv: hvilken av dem er mer strålende? Og jeg kom til konklusjonen

at profetens ansikt var mer strålende, mer vakkert enn fullmånen i ørkenen.»…og fullmånen er ikke bare vakker, den er så fengslende at en ikke kan se på noe annet.

Når det gjelder alt med profeten ﷺ, så var det i perfekt balanse. Alt var fullkomment.

Han var ikke for høy, heller ikke for kort. Huden hans var ikke for lys, heller ikke for mørk. Han hadde en lys hudfarge, men samtidig var ikke profeten ﷺ kritt hvit. Ansiktet hans var ikke for rundt, heller ikke for smalt, men det var nærmere en rund form.

Hvis du ville ha sett på profeten ﷺ …og jeg vil du skal forestille deg at du står foran han…så ville det første du fokuserte på, være øynene hans. Umm Maabad (radiAllaho anha) sa at øynene til profeten hadde en perfekt kontrast i dem. Det svarte var veldig svart, og det hvite var veldig hvitt. Øyevippene hans var så lange at det så ut som de naturlig hadde kohl på dem, og de var alltid fuktige fra hans tårer. Han hadde store buede øyebryn som nesten gikk sammen, men det var et vakkert mellomrom mellom dem som lyset skinte på.

Nesa hans var ikke flat, heller ikke for spiss, men profeten ﷺ hadde en fin hellende nese. Det ble beskrevet at den hadde et unikt skinn på den. Så den skinte på en måte sånn at var du langt fra hanﷺ , ville du tro at den var større enn det den var, men når du kom nærme innså du at det bare var skinnet fra nesa som var så fremtredende.

Når profeten ﷺ åpnet munnen sin ville du legge merke til tennene hans. Og de var fullkomne. Husk at han pleide å bruke siwak minst 5 ganger daglig, så tennene hans ble beskrevet som så hvite som hagl. De satt ikke trangt sammen, men de var sånn at det ble en tynn strek mellom hver av dem.

Munnen hans var bred. Det ble beskrevet at han ﷺ hadde perfekt uttalelse. Ordene hans var klare, du kunne høre alt han sa. Og stemmen hans var vakker og hadde et naturlig ekko.

Håret hans ﷺ, som alt annet ved han, var perfekt i balanse…det var ikke for rett, men heller ikke for krøllete. Isteden var håret bølget. Lengden var noen ganger til øreflippene, noen ganger helt til skuldrene, og i hajj og umrah barberte han det.

Profeten ﷺ hadde også et tett og fullt skjegg. Han pleide å gre håret og skjegget, og de var begge svarte. Sahaba telte kun mellom 14 og 20 grå hår til sammen i håret og skjegget når han døde. Så han var 63 år, og hadde bare noen få grå hår. De sa at når han brukte olje, syntes ikke det grå engang. Og når en kunne se det grå, så var det under leppa og i kinnskjegget.

Nå har vi kommet til nakken, og profeten ﷺ hadde en elegant og lang nakke.

Så ser du på skuldrene, han hadde brede skuldre. Han ﷺ var sterk. Sterke armer. Sterkt bryst og selv ved hans død var ikke magen lenger ut en brystet. Så han holdt vekten og var i god form.

Profeten ﷺ hadde store hender, store føtter. Han hadde store legger, og de sa at leggene hans var perfekte runde. Den nedre delen av kroppen hans ﷺ var så sterk at han kunne hoppe på hesten og kamelen, og sette seg på dem uten sal. Derfor finner vi også subhanAllah beskrivelser om at al- Hassan (radiAllaho anho) lignet på profeten når det gjaldt øvre del av kroppen, det vil si hans skjønnhet. Mens al-Hossain (radiAllaho anho) ble det sagt lignet på profeten i hans nedre del av kroppen, på grunn av hans styrke. Han var en kriger, som sin bestefar ﷺ.

Til tross for det her, sa Anas ibn Malik (radiAllaho anho) at profetens ﷺ hender og føtter var mykere enn slike, og vann ville skli av hendene og føttene.

Han ﷺ hadde en vakker lukt. Han svettet parfyme, når du luktet på svetten hans luktet det godt. Og når du håndhilste på profeten ﷺ ville lukten hans være på hånden din i flere dager etter at du møtte han. Han hadde også den beste ånde.

Når du så han ﷺ langt unna ville utseende hans slå deg, og når han kom nærme ville hans vakkerhet overvelde deg på en måte så du ikke kunne lenger stirre på han. Al-Bara (radiAllaho anho) sa: «Jeg gikk ut en kveld og så profeten ﷺ i et rødt klede», det var en rød «holla» fra yemen, hans favorittklede å ha på seg ved spesielle anledninger, og al-Bara sa: «Jeg har aldri sett et syn mer vakkert enn profeten den kvelden.» Abu Hurairah (radiAllaho anho) sa: «Når jeg så på profeten ﷺ var han så perfekt, det var som om han var støpt i sølv.»

Og den mest berømte tingen med profeten ﷺ var smilet hans. Han smilte alltid. SubhanAllah, i glede eller sorg, han hadde alltid et smil. Kaab ibn Malik (radiAllaho anho) sa at når han var glad, skinte ansiktet enda mer.

Og jeg vil du tenker på dette et øyeblikk…hvordan kan det ha seg at han ﷺ smilte SÅ mye men samtidig SÅ ofte var i en tilstand av sorg, alltid i dype tanker, aldri hadde pauser, alltid bar SÅ mye… Det kommer av kholoq, manerer, som Allah (subhanaho wa tala) snakker om i Koranen…at man vil tro enkelte mennesker ikke har noen problemer på grunn av måten de oppfører seg på.

Men å smile er en sadaqa, en veldedighet. Og det var ingen mann som smilte mer til sitt ummah enn profeten ﷺ, men samtidig var det heller ingen som gråt for sitt ummah mer enn profeten. Så for å gi glede til folket gjennom dagen, smilte han. Og DET var fra hans

generøsitet. Og gjennom natten var det ingen som ville gråte mer enn han ﷺ foran sin Herre, OGSÅ for å gi glede og lettelse til hans velsignede ummah.

Del 2:

Hans velsignede adferd ﷺ

Når Koranen forteller om manerer, legger mye av den vekt på kroppsspråk. Faktisk når Allah (subhanaho wa tala) forteller om Den mest barmhjertige sine tjenere, er den aller første beskrivelsen av dem at «de går i ydmykhet på jorden». Når Luqmaan al-Hakim (alayhi salam) gir sønnen sin råd, snakker han om måten han hever stemmen på eller måten han går på. Allah (subhanaho wa tala) forteller om hvordan vi skal svare foreldrene våre, å ikke si uff, eller vende seg bort fra dem. Dette med kroppsspråk finner vi i hadith fra profeten ﷺ også. Profeten ﷺ sier at man ikke skal være svikefull med sine øyne, dvs. blunke, stirre eller lage ansiktsuttrykk bak en persons rygg på en måte som sviker dem. Så når en ser på profetens oppførsel, så er alt i hans kroppsspråk profetisk.

Først og fremst er dere nok ikke vandt til at noen så vakker er så beskjeden. Profeten ﷺ sa at islams kholoq, islams egenskap eller nøkkelkvalitet, er haya, beskjedenhet. Og profeten ﷺ var det mest beskjedne menneske, selv om han hadde de beste egenskaper.

Så hva var hans egenskaper, hva var hans oppførsel? Vi har allerede sagt at han smilte hele tiden ﷺ. Og han blir beskrevet som den som alltid smilte og fikk andre til å smile, og han lo alltid og fikk andre til å le. Men latteren hans var også på en verdig måte, og beskjeden. Når han lo var det bare et veldig bredt smil og han lo på en måte sånn at munnen åpnet seg, så en kunne se de bakre tennene. Og selv NÅR han ﷺ valgte å le, sier noe om han. Han ville le når andre lo, men han ville også le og gi et bredt smil når Allah (subhanaho wa tala) ga han gode nyheter. Ali ibn abi Taalib (radiAllaho anho) fortalte at profeten ﷺ hadde det brede smilet etter sin ibada, altså etter tilbedelse. Han ville le når han delte fortellinger om Allahs barmhjertighet.

Så hans latter var ikke hørbar, men den var helt klart forskjellig fra hans vanlige smil. Og det ville vise hans bakre tenner.

Profeten ﷺ var også kjent for lange perioder med stillhet. Noen ganger når en person er vakker, veltalende, mektig…uansett hva det er…pleier de å dominere enhver forsamling, de pleier å dominere enhver samtale. Dette er Allahs sendebud ﷺ og han er kjent for sin taushet! Han var alltid i en tilstand av refleksjon. En kunne vite når en så på han at han var dypt oppmerksom, og når han satt med folk ville han bare snakke på en måte som var passende for forsamlingen.

Han ﷺ blir også beskrevet som å ha «holwol-mantiq», vakker logikk og sammenheng. Han snakket, og snakket rett på sak. Som jeg sa var hans uttalelse klar og tydelig, og han snakket sakte og han ville gjenta seg. Slik at du øyeblikkelig ville forstå alt han sa og huske det godt.

Til tross for hans skjønnhet ﷺ, så han generelt ned. Og når han så på folk, stirret han ikke. Han ville bare ta et blikk på deg og så se ned igjen. Og DET var fra hans beskjedenhet. Men hvis du likte øyekontakten hans, opprettholdt han den. Men hvis du følte ubehag når han så på deg, da så han bort også.

Amro ibn al-Aas (radiAllaho anho) sa: «Hvis du ber meg om å beskrive profeten ﷺ, ville jeg ikke kunne beskrive han. Fordi selv om jeg var rett foran han, kunne jeg ikke se på han pga. hvor fantastisk hans tilstedeværelse var…pga. hvor vakker han var…og pga. den respekt jeg hadde for han. Jeg kunne ikke bare se opp på han.»

Når profeten ﷺ snudde seg mot deg når du snakket, og han var utrolig på å gi folk oppmerksomhet, så når han snudde seg mot deg, ville han ikke bare snu hodet, men hele kroppen mot deg for å vise deg at du er den eneste han hører på for øyeblikket. Og hvis du spurte om han ﷺ kunne lytte til det du hadde å si, så ville han gjøre det og ikke ta

oppmerksomheten bort fra deg før du var ferdig med det du ville si. Og hvis du håndhilste på han ville ikke profeten ﷺ trekke hånden sin tilbake inntil DU tok din tilbake. Det var for at du skulle vite at du hadde hans fulle oppmerksomhet når du snakket til han.

En av mine favoritt fortellinger om profeten ﷺ når det gjelder det her, og som har store konsekvenser for oss når det gjelder mobiltelefonene våre, er fortellingen om en ring profeten hadde. Det var en sølvring med en rubin fra Abyssinia på. Og en gang når profeten ﷺ hadde på seg den ringen, så han på den et par ganger under en samtale. Da ble han skuffet over seg selv fordi ringen distraherte han fra sahaba mens de snakket. Så han tok av ringen og kastet den bort og sa: «Jeg så på denne ringen et par ganger, men vil kaste den fordi den distraherte meg fra dere.»

Når han pekte mot deg, brukte han ikke en finger. Fordi hvis han ﷺ pekte med en finger mot deg, kanskje du ville føle at han beskyldte deg for noe. Så profeten ville bare peke med hele hånden, sånn at du ikke følte deg beskyldt av hans fingre.

Når profeten ﷺ ble imponert av noe, eller at noe morsomt ble sagt, ville han klappe på låret og si subhanAllah subhanAllah.

Når profeten ﷺ gikk, var han av den typen som gikk med en hensikt. Ali (radiAllaho anho) sa at måten han gikk på var som en som gikk nedover en bakke. Abu Hurairah (radiAllaho anho) sa at en kunne ikke holde følge med han, og det var fordi profeten ﷺ hadde en gange til en som hadde noe viktig å gjøre. Han gikk ikke arrogant, heller ikke med latskap, men han gikk fort. Og det var et tegn på at han ALLTID var motivert og ALLTID produktiv.

Og selv måten han satt på var full av beskjedenhet, og også var det med intensjon. Allah (subhanaho wa tala) sendte en engel til profeten ﷺ for å spørre han om han ville leve livet sitt som nabian malikan eller en nabian abdan. Det vil si som en profet som lever som en

konge, eller en profet som lever som en ydmyk tjener. Og profeten ﷺ valgte å leve som en ydmyk tjener. Det var grunnen til at han alltid satt og spiste maten sin på en bestemt måte, ikke lente seg som en arrogant mann eller som en rik mann, eller som en konge.

Så alt profeten ﷺ gjorde med sin oppførsel egnet seg for hans ydmykhet, hans beskjedenhet, hans blyghet, hans oppriktighet mot Allah (subhanaho wa tala) og folket.

Del 3:

Å be bak han ﷺ

Imam Hasan al-Basri, måtte Allah være barmhjertig med han, sa: «Salah er den troendes miraaj. Det er den troendes oppstigning.» Så altså når du ber, er det en direkte forbindelse mellom deg og Allah (subhanaho wa tala), og du stiger på en måte som likner stigningen til profeten ﷺ. Den stigningen han foretok i natten al-isra og al-miraaj hvor han mottok befalingen om bønn. Så bønner er veldig kraftfullt, men vi vet at det er annerledes å be bak en imam med en vakker stemme, og å be i en forsamling. Så hvordan tror dere det var å be hver eneste bønn bak profeten ﷺ som SELV mottok den befalingen?

Så profeten ﷺ kom for å lede bønnen og han hadde en unik måte å resitere Koranen på. Selvfølgelig, han var den som mottok Koranen. Selvfølgelig kan en forvente at profeten ﷺ ville passe på enhver posisjon i salah, og hver raka betydde noe spesielt for han. Og tenk å be bak han, hvor enhver bevegelse var perfeksjonert. Men hvordan var hans resitasjon? Profeten ﷺ hadde en vakker stemme, en spesiell stemme. Husk at Qatadah, måtte Allah være barmhjertig med han, sa: «Alle profetene hadde vakre ansikt og vakre stemmer.»

Når profeten ﷺ resiterte pleide han å stoppe mellom versene og han brukte å trekke ut resitasjonen så det ble klart og tydelig. Så akkurat som profeten ﷺ pleide å snakke sakte og uttale seg klart, var også resitasjonen sakte, og hvert vers ble resitert separat. Han hadde også en vakker, naturlig melodiøs stemme, og stemmen hans ble beskrevet som ikke for høy. Så den var høy nok til at du kunne høre han ﷺ og hvis du var nær huset hans mens han ba, ville du høre han fra hagen hans mens han resiterte.

Profeten ﷺ ble ofte emosjonell når han resiterte Koranen, men måten han gråt på når han resiterte Koranen var også unik. De beskrev profetens gråt mens han resiterte som om det var en vislelyd fra brystet hans, en summing fra brystet som en kokende kjele. SubhanAllah,

akkurat som hans latter ikke var hørbar men bare et bredere smil enn hans vanlige smil, slik var også profetens gråt ﷺ…den var på en verdig måte. Den var ikke veldig høy, men den var så oppriktig og en kunne skjønne at den kom fra et sted dypt inne i brystet hans. Og hans øyne pleide å gråte rikelig. Tårene ville renne fra profetens øyne selv om han ikke lagde lyden av høy gråt.

Abdollah ibn Masod (radiAllaho anho) fortalte at profeten ﷺ ba han om å lese Koranen for han en gang. Og Abdollah ibn Masod svarte: «Vil du at jeg leser den for deg når den ble åpenbart for deg?» hvor profeten ﷺ svarte: «Jeg elsker å høre den fra andre enn meg selv.» Så Abdollah ibn Masod forteller: «Jeg leste sure an-Nisa og når jeg kom til et spesielt vers: «Og hvordan (vil det gå dem), når Vi bringer et vitne fra ethvert folk, og bringer deg [Muhammad (s.a.)] som vitne over disse?» la profeten ﷺ hånden sin på kneet mitt og sa: «Nok.» Jeg så da opp og så at profetens øyne var som vannkraner.» Tårene trillet. Men han hadde ikke oppdaget det tidligere fordi profeten ikke gråt høyt. Men en dyp oppriktig gråt fra hjerte. Som førte til at hans øyne alltid var fuktige.

Profeten ﷺ ville selvfølgelig lage en forbindelse med Allah (subhanaho wa tala) i sin bønn. Uansett om det var en obligatorisk salah eller frivillig. Men profeten ﷺ pinte ikke de som var bak han, ved å miste seg selv helt i bønnen og forlenge den når andre ba bak han. Og INGEN elsket bønn slik som profeten. Men han sa at når du leder noen i bønn, hold den kort for bak deg kan det være de gamle, de syke, kvinner som har med seg barn, og de som må gjøre ærend. Så profetens bønn ﷺ var ikke lang når han ledet en fard bønn. Og faktisk når profeten hørte barn gråte under bønnen ville han ikke kjefte på foreldrene etter bønn, men han ville faktisk skynde seg i bønnen. Profeten forsto selv hvordan det var å være foreldre eller besteforeldre med barn i bønn. Det var ganger hvor al-Hassan og al-Hossain (radiAllaho anhom) spesielt al-Hassan, ville komme og hoppe opp på profeten…ja, i fard bønn, og han var i sujood og profeten ﷺ ville vente med han på ryggen, sånn at han ikke ville skade han.

Omamah (radiAllaho anha) kom til profeten ﷺ som en baby og profeten holdt henne i armene mens han ledet bønnen, og satte henne ned når han gjorde sudjood.

Så hans fard bønn var en vakker bønn å følge han i, og du hørte hans oppriktighet selv om han ikke resiterte lenge. Og du ville nyte hans vakre resitering. Men hva med den frivillige bønnen? Det er ramadan nå og vi kan forstå hvordan en lengter etter tarawih, og dette gjorde også sahaba…når profeten ﷺ ledet bønn de første nettene av ramadan, ble moskeen så full at ikke alle fikk plass. Profeten stoppet da fordi han ville ikke at tarawih skulle bli fard for folket. Han ville ikke at det skulle bli obligatorisk.

Zaid ibn Thabit (radiAllaho anho) har en interessant fortelling når det gjelder det her. Han sa at profeten ﷺ hadde satt opp et rom i moskeen og kom ut hver natt og ba qiyyam. Og folket begynte å høre det her. De ropte da på de andre og begynte å be med han. Så hva gjorde de de nettene profeten ikke kom ut? Han sa de ville hoste, snakket litt høyere, han sa at de selv ville kaste noen småsteiner mot døren, fordi de håpet han ville høre stemmene og ville komme ut og lede dem i bønn. Så profeten ﷺ kom ut til dem en natt og var opprørt. Han sa: «Å folk, dere fortsatte å gjøre dette til jeg trodde det ville bli foreskrevet dere. Så be bønnene deres i husene deres, fordi en manns bønn er bedre i sitt hus, unntatt al-maktoobah.» Altså fard bønn.

Men hvis du var velsignet med å be bak han i de frivillige bønnene, ville du kanskje angre det. Ibn Masod (radiAllaho anho)…den samme mannen som tok så mange surer ferske fra profetens munn ﷺ…han sa en gang: «Jeg så profeten be qiyyam og gikk for å be med han.» Og han sa: «Jeg tenkte på å gjøre noe dårlig.» Og de spurte: «Hva var det?» Han sa: «Jeg tenkte faktisk på å forlate profeten ﷺ halvveis når han var i sudjood. Jeg ville gå fra bønnen, fordi den var så lang.»

Hodhaifah ibnol-Yamaan (radiAllaho anho) hadde en berømt historie. Han sa: «En gang når profeten ﷺ ba qiyyam, tenkte jeg å be med han. Jeg begynte å be med han og han leste al-

Baqarah i første raka. Jeg trodde han skulle stoppe etter 100 vers, men han leste videre. Så trodde jeg at han skulle stoppe ved 200, men profeten ble ferdig med å lese 200. Så trodde jeg han skulle stoppe når han hadde lest hele al-Baqarah. Profeten ﷺ ble ferdig med al-Baqarah og begynte å lese sure an-Nisa...samme ting skjedde…jeg trodde 100 vers. Men han leste ferdig hele an-Nisa. Så leste han ferdig hele al-Imran. Så gikk han i ruku.» Og Hodhaifah fortalte at hans ruku var like lang som hans stående posisjon. Og hver sudjood var like lang som hans ruku. Og i andre raka fortsatte han å lese al-Maida, al-Anam…han fortsatte med de lange surene.

Umm Salama (radiAllaho anha) sa at profeten ﷺ engang leste as-Sabo at-Towal, de 7 lange surene, i èn raka.

Så i fard bønn ville du nyte det, men han holdt det kort. Hvis du ba qiyyam med profeten ﷺ, var han forbundet til sin Herre, og ville ta sin tid, nyte resiteringen. Den vakre resiteringen vi lengter etter å høre.

Del 4:

Å sitte i hans ﷺ samling

Så nå har du bedt bak profeten ﷺ, og nå vil du sitte sammen med han i en samling. Og å observere han midt i denne samlingen.

Ungdommen brukte spesielt å elske morgenen de hadde med profeten ﷺ. Profeten ledet sahaba i fajr-bønn. Og så pleide han ﷺ etter det å sitte i moskeen og ihukomme Allah (subhanaho wa tala), helt til duha-bønn og soloppgang. Noen ganger var det rett etter soloppgang, mens andre ganger var det litt etter soloppgang, men selv da subhanAllah...etter all hans tilbedelse om natten, etter all hans tilbedelse på morgenen og hans ihukommelse av Allah (subhanaho wa tala), ville ikke profeten ﷺ alltid bare be 2 raka ved soloppgang…han ba 2, 4, 6 eller mer. Og hvis han ikke hadde bedt alle hans vanlige raka gjennom natten, ville han be dem en gang mellom soloppgang og dhur-bønn.

Sahaba satt også i moskeen. De ville ihukomme Allah (subhanaho wa tala) og vente til profeten ﷺ ba ferdig duha-bønn. Profeten var subhanAllah så nært knyttet til ungdommen i moskeen at han ville gå og sitte i den samlingen han så i moskeen. Ali ibn abi Taalib (radiAllaho anho) beskriver scenen: Profeten ﷺ reiser seg fra salah og kommer for å sette seg med samlingen, og Ali sier at han ville sette seg hvor enn gruppen sluttet. Han gikk ikke til første rad, men satt seg der gruppen sluttet og oppmuntret alle i å gjøre det samme. Profeten ﷺ ville når han satt med folket gi hver person i moskeen deres rett, sånn at hver person følte at ingen var mer viktig for ham enn dem. Så han ville se på hver enkelt av dem, og sørge for at han kommuniserte med alle som satt i gruppen.

Anas ibn Malik (radiAllaho anho) var selvfølgelig en ung mann, og han sa: «Ingen var mer elsket for oss enn profeten ﷺ. Men hvis vi så han, ville vi ikke reise oss for han, fordi vi visste hvor mye han ikke likte det.» Så subhanAllah, han er så ydmyk at hvis noen vil reise seg opp

for å gi plassen sin, vil han gi signal til dem at de skal sette seg ned. Han ﷺ ville sette seg hvor enn det var en åpen plass, istedenfor å arrogant ta en plass foran. Og dette er noe som pleide å sjokkere folk. Adi ibn Haatim at-Taaii (radiAllaho anho) sa: «Når jeg kom til profeten ﷺ for å spørre om islam, inviterte profeten meg til å sette meg ned. Han spurte om en pute og satt puten mellom oss. Han la armen sin på den og sa jeg skulle legge albuen min på også. Da visste jeg at dette er ingen konge, at denne mannen er veldig forskjellig fra de vanlige kongene og statsoverhoder som fantes rundt omkring i verden.»

Ali (radiAllaho anho) sier også at hvis noen spurte profeten ﷺ om noe de trengte, ville han aldri sende dem tomhendt tilbake og det minste han gjorde var å gi dem noen lindrende ord.

Jaabir ibn Samorah (radiAllaho anho) ble spurt: «Pleide du å sitte med profeten?» Og han sa ja. Han sa at når profeten ﷺ ba fajr, ville han etter bønnen sette seg ned på det samme stedet han hadde bedt og ihukomme Allah (subhanaho wa tala). Og så ville han sette seg med sine følgesvenner og gjett hva Jaabir sa…han sa at følgesvennene ville snakke sammen og huske ting fra jahiliyyah tiden, uvitenhetens tid. Og de ville lese opp dikt og de ville le, og profeten ﷺ ville smile med oss. Profeten brukte å sitte der bare i stillhet og gjøre dhikr. Selvfølgelig vet vi at han ville gjøre istighfaar minst 70 ganger i en hvilken som helst samling. Sittende der, smilende, så på folket, tok ikke over samtalene.

Det var en gang en mann som leste opp til 100 linjer fra diktene til Omayyah ibn abi as-Salt, og profeten ﷺ lot han gjøre det. Dette er kanskje noe som er overraskende for oss når vi leser om profeten og følgesvennene på den måten vi gjør.

Ibn Siirin (radiAllaho anho) ble en gang spurt: «Brukte egentlig følgesvennene å ha det gøy? Hadde de noen øyeblikk med latter og øyeblikk med spøk?» Hva svarte han? Han sa at de var ikke annet enn vanlige mennesker. Selv ibn Omar (radiAllaho anho) pleide å tulle, og han brukte å lage dikt. Så det var ikke bare halaqaat av ihukommelse av Allah (subhanaho wa tala), men profeten ﷺ satt aldri i en halaqah eller en samling uten noen ihukommelse av Allah og hvis det var noe som var syndig, ville han ikke gi tillatelse til det eller være der.

De unge følgesvennene pleide å elske at profeten ﷺ deltok og en av dem, Zaid ibn Thabit (radiAllaho anho), forteller: «Vi var med profeten, når vi snakket om verdslige ting snakket profeten om verdslige ting og når vi snakket om akhira ville profeten også snakke om akhira. Og når vi snakket om mat ville profeten snakke om mat også.»

Men hva gjorde profeten ﷺ? Han sa nyttige ting om de verdslige tingene, han snakket om mat, ikke på måten: Hva er den beste restauranten, eller hvor vil du gå og kjøpe din neste geit?...Profeten ﷺ snakket om nyttige ting når det gjaldt å spise, nyttige tips til et regime rundt spising. Så han tok frem nyttige elementer, selv når han snakket om dunya eller når han snakket om ting rundt mat. Og en av de mest berømte hadithene vi har av profeten ﷺ med ungdommen, kom i en av disse samlingene når ibn Masod (radiAllaho anho) sier at noen av oss unge menn satt i moskeen og snakket om hvordan vi ville gifte oss. Ja! Unge sahaba snakkende om ekteskap, ikke bare akhira, og profeten ﷺ sa: «Å unge menn, den av dere som har råd til å gifte seg, skal gjøre det. Og den som ikke har råd, la han faste og det vil være et skjold for han.»

Profeten ﷺ pleide også å spørre sahaba i sånne samlinger om noen hadde hatt en drøm natten før og som de ville dele med de andre. En god drøm, for profeten ﷺ sa at når du har dårlige drømmer skal du ikke dele dem, bare søke beskyttelse hos Allah (subhanaho wa tala) …den vil ikke skade deg. Så du VILLE ha en drøm å dele med profeten, fordi du VILLE ha den samtalen med profeten i en samling. Og Abdollah ibn Omar (radiAllaho anho) sa: «Jeg gjorde selv dua til Allah…Å Allah, hvis du vet om noe godt i meg, la meg se en god drøm som jeg kan dele med profeten, sånn at jeg kan ha DEN samtalen med han.»

Så profeten ﷺ deltok i samlinger, og forble tilgjengelig, sittende på bakken som alle andre. Han satt på en spesiell måte, uten å avbryte samtalen. Alle var konstant klar over at han var til stede og de ville høre han. Men profeten ﷺ ville inkludere alle i de små samlingene etter fajr. Og du kunne se profeten liggende i moskeen, med et ben over det andre, du kunne se

han lene seg på en pute. Du så han i hans mest menneskelige form. Men som alltid med en velsignet tilstedeværelse.

Så gjett hvem som følte seg utelatt? Kvinnene følte seg utelatt. Så Abu Said (radiAllaho anho) sier at de gikk til profeten ﷺ og sa: «Du er sammen med de mannlige følgesvennene, men vi får ikke sjansen til å dra nytte av deg.» Så profeten svarte: «Vi skal samles det og det stedet, til den og den tiden, jeg vil komme til dere.» Så han gikk til dem, og bestemte en dag i uken hvor han skulle sitte med dem, og han ville gi dem råd og kunnskap. Og subhanAllah, i den helt første halaqah profeten ﷺ hadde med kvinnene fortalte han dem at den som mister 3 barn, da vil de være et skjold for foreldrene på dommedag. Og de spurte: «Hva med 2?» Profeten ﷺ svarte: «Selv 2.» Og dette viser at profeten når han satt med disse ulike gruppene av mennesker, forteller akkurat det de kan dra nytte av, hva de kan lære.

Hver gang profeten sitter med en gruppe mennesker fra hans ummah, forlater han dem med et bredere perspektiv og at de strever etter en større belønning.

Del 5:

Med han ﷺ i skyttergravene

«Sayyidolqaum khadi`mohom», det betyr at lederen av et folk skal være deres tjener. Når profeten ﷺ kom til Medina visste ikke folket hva de skulle forvente fordi konseptet tjener-lederskap var så fremmed for dem. Faktisk, selv nå i dag ser en sjelden en leder som er en tjener av folket, unntatt for PR eller lignende. Men når det gjelder profeten ﷺ, så måtte de konstant si til han at han ikke skulle gjøre så mye som deres leder. Med det lærte han både dem og oss noe viktig, og de så den store kontrasten mellom Allahs profet ﷺ og stilen til et pompøst lederskap som de var så vandt til.

Profeten ﷺ setter standarden helt fra begynnelsen. Han kommer til Qibaa i Medina og de forventer å ta profeten på deres skuldre, og å behandle ham på beste måte, som de burde behandle ham ﷺ. Men profeten kommer, og han er så ydmyk. Han er så stille at de ikke engang kan skille han ut fra Abu Bakr (radiAllaho anho) når han kommer til Qibaa. I tillegg bygger profeten ﷺ med dem når de begynner å bygge moskeen, den første moskeen i islam, masjid Qibaa. De bygger så videre al-masjid an-Nabawi og mens de bygger profetens moske i Medina, har du profeten som bærer mursteinene selv, jobber så hardt som dem...ikke bærer en eller to steiner, nei, jobber så hardt som dem med å bygge moskeen, og han gjør dua for dem. Han sa: «Å Allah, det er ikke et virkelig liv annet enn livet i al-akhira, så tilgi al-Ansar og al-Muhajirah (de som emigrerte fra Mekka).»

Så profeten ﷺ setter en standard veldig tidlig for samfunnet sitt. Hvis du bor i hans samfunn og du lever på hans tid, så er det hvert år et slag i en eller annen form, en form for vanskelighet. Profeten ﷺ fikk aldri en sjanse til å hvile, og Medina med all sin skjønnhet og ro hadde mange stunder hvor den var under angrep og truet. Jeg vil vi bruker et øyeblikk her og bare tenker over hvordan det så ut å leve med profeten ﷺ under trusselen av massakre, å leve med profeten gjennom de slagene som vi bare leser om. Hvordan var han

og hvordan ville du se han med tanke på at du var vandt til dette på minst årlig basis hvis du bodde i hans samfunn? En ser at profeten ﷺ aldri lider mindre enn følgesvennene.

Så du starter med al-khandaq, grøften, bokstavelig talt i grøftene. Når man sier at en leder er i grøftene, så ser vi at bokstavelig talt var profeten ﷺ i grøftene og gravde selv, like mye som 10 menn.

Abu Talha (radiAllaho anho) forteller at når vi viste profeten ﷺ steinene vi hadde på magene våre fordi vi var sultne, så løftet profeten opp skjorten sin og viste oss to steiner på hans mage. Og dette viste at han spiste minst av alle, selv om han var deres leder. Og mens de er under trusselen av en massakre og Medina er på vei til å bli utslettet, så graver profeten ved siden av dem. Al-Bara (radiAllaho anho) har trolig en av mine favoritt fortellinger om profeten ﷺ og hvordan han så ut da. Han sa: «Profeten reiste seg opp, og jeg husker at han var helt dekket av jord. Jorden dekte hans velsignede hud.» Han var der med dem, gravde som dem, strevde sammen med dem, led selv mer enn dem, og han ser utover ungdommen og gjør dua for dem: «Å Allah, det finnes intet liv unntatt livet i det hinsidige, så ha barmhjertighet med al-Ansar og al-Muhajirin.» Så profeten ﷺ er der med dem, motiverer dem og ber for dem.

Hvordan var det når du skulle gå til et slag med han ﷺ? Kvelden før et slag ville du se profeten ﷺ i qiyaam hele natten. Han ber hele natten for seier og hjelp fra Allah (subhanaho wa tala). Så kommer han ut, og profeten hadde spesielt to rustninger som han brukte. Han hadde en svart turban, men han hadde også en sølvhjelm noen ganger, og han hadde sverdet med et håndtak av sølv. Profeten ﷺ ville komme ut til dem før slaget, og det er ikke sånn at han kom til å trekke seg tilbake etterpå og la dem gå. Nei, profeten ﷺ snakker til dem, og de vet at han er blant dem. Han minner deg på Allah (subhanaho wa tala) og han minner deg på din etikk: om å ikke drepe barn, ikke drepe kvinner eller de eldre eller de syke, ikke være forræder, ikke lemleste noen, ikke kutte ned trærne, ikke skade munkene i klostrene, eller tilbedere og tilbedelsesstedene deres. Så han minner sahaba på deres etikk

før de går i slaget. Og slaget begynner. Og du ser profeten ﷺ foran alle. Jeg vil du tenker på dette. Ali ibn Talib (radiAllaho anho) er en mann med utrolig modighet, utrolig styrke, og han sier: «Når slaget begynte å bli som hardest, ville vi ta tilflukt og beskyttelse bak profeten ﷺ.»

Han ville storme frem, og han flyktet aldri noen gang fra et slag. I Hunein var profeten ﷺ blant 6 andre som ikke forlot slagmarken. Og han snudde ikke, selv om han bare satt på et muldyr, han fortsatte fremover. Og han sa: «Jeg er profeten uten tvil, og jeg er sønnen til Abdul-muttalib.» Så han fortsatte fremover og angrep, og kjempet hardere enn noen andre. Men subhanAllah, han ville ikke drepe med sine hender, bare avvæpne sin fiende. Han drepte kun en person og det var i slaget i Uhud. Ubay ibn Khalaf kom for å skade profeten ﷺ, og profeten kastet et spyd i hans retning. Det drepte han. Ellers brukte ikke profeten å drepe folk når han var i et slag. Ali (radiAllaho anho) sier: «Profetens hånd ﷺ traff aldri noe unntatt når han kjempet fi sabilillah.» Han traff aldri en tjener eller en kvinne. Profeten var veldig barmhjertig selv om han var så modig i slagmarken, og du visste at profeten ikke noen gang ville flykte.

Etter slaget ville profeten ﷺ gå og sjekke alle. Han ville selv be for de døde. Han ville trøste alle familiene etter slaget.

Her er en vakker fortelling rundt dette som får en til å tenke på hans modighet: En natt hørte de en lyd utenfor Medina. Folket i Medina trodde at de skulle bli angrepet. Så du er i ditt hjem og du tenker at du blir utsatt for et bakholdsangrep. Så folk gjorde seg klare for å raskt samle seg så de kunne forme en slags arme for å kjempe tilbake. Innen folket kom ut og hadde med seg sverdene og hoppet opp på hestene, kom profeten ﷺ ridende tilbake fra utkanten av Medina, med en hest uten sadel. Sverdet hang rundt halsen og han sa: «Ikke vær redd, ikke vær redd…det er ingenting. Jeg sjekket.»

Så subhanAllah, dette er Allahs sendebud ﷺ. Dette var mannen som var så modig at han som din leder ville gå ut og sørge for at du ble beskyttet til enhver tid. Og selv når du var i de

mest vanskelige tidene ville han vise med sitt eget eksempel at han ville holde ut de største vanskeligheter for Allahs skyld (subhanaho wa tala). Og for lettelse for folket.

Del 6:

Å feire med han ﷺ

Feiringer er ment å være enkle og inkludere alle. SubhanAllah nå for tiden ser vi det motsatte, hvor feiringer er overdrevne og ekskluderende. Det er det motsatte av det profetens ﷺ feiringer var i hans levetid.

Så vi gikk gjennom hvordan det var å se profeten ﷺ i vanskelige tider…bokstavelig talt i skyttergravene, i slag, å tjene med folket, og vi snakket om hvordan det var å se profeten og be bak han i ramadan.

Nå vil jeg snakke litt om profetens feiringer og la oss begynne med eid og noen ting vi kan lære av profeten ﷺ .

Først og fremst, når profeten ﷺ kom ut på eid dagen hadde han på seg en rødstripete kappe, en vakker kappe fra Yemen, og du så på han og han var så vakker når han kom ut for å snakke til folket. Og profeten ﷺ ville si: «Alle skal komme ut til eid bønn.» Han tok dem ut til eid bønn, alle menn og alle kvinner og alle barn, alle de gamle. Alle kom ut til eid bønn. Og han ville hilse på alle individuelt. Etter bønn ville han reise seg opp og rette seg mot sahaba som var sittende, og holde khutba hvor han påminnet dem om Allah (subhanaho wa tala).

Mange ganger tenker vi på eid som en dag av tankeløshet heller enn en dag vi feirer tilbedelsen til Allah (subhanaho wa tala). Profeten ﷺ sa tre ganger på slutten av sin eid khutba: «Ta saddaqoh. Gi, gi, gi. Gi sadaqa.»

Så eid er egentlig ment å være en dag av sadaqa, veldedighet. Samtidig som det minner alle på at en ikke går gjennom denne måneden av takknemlighet bare for å bli utakknemlig på denne dagen, men inkluder alle. Sørg for at du gir på denne dagen også, slik at alle får en eid. Dette er grunnen til at vi har zakat al-fitr og eid al-fitr ikke sant? Slik at alle skal kunne spise og feire den dagen, ikke bare de som har råd til det. Og selvfølgelig eid al-adha er når ofringen blir utført. Så igjen, alle kan få mulighet til å spise på eid al-adha.

Så profeten ﷺ påminner folket på Allah (subhanaho wa tala). Han minner folket på å være generøse. Han minner folket på å være åpne, og selvfølgelig tillater han folket å feire den dagen. Og noen ganger var det vanskelig å vite grensene rundt profeten i denne forbindelsen, inntil han satt dem.

Så det er en fortelling om profeten ﷺ og at det var to små jenter som sang gamle sanger fra Boath-dagen. Og Abu Bakr (radiAllaho anho) irettesatte disse to unge jentene slik at de skulle stoppe å synge. Og profeten sa: «La de være for det er eid. Ethvert folk har en eid, alle folk har en dag for å feire, og dette er vår dag for feiring.» Og selvfølgelig var det ikke noe feil i hva de sang den dagen.

Aisha (radiAllaho anha) beskriver eid dagen med profeten ﷺ på en spesiell måte. Hun sier at profeten lå på en madrass, og når Abu Bakr hadde gått spurte hun profeten om de kunne se på folket fra Abyssinia som utførte et show i moskeen på eid, med deres skjold og spyd. Og de var selvfølgelig sømmelige, og hadde ikke noe haram i dem. Så Aisha sa: «Kan vi se på dem?» Profeten ﷺ svarte at de kunne det. Hun forteller: «Han satt foran meg, og jeg la hodet mitt på skuldrene hans slik at mitt kinn berørte hans kinn.» Og profeten sa: «Fortsett, å folket av Arfidah.» Aisha (radiAllaho anha) satt bak profeten, og lente seg på skulderen hans med sitt kinn, med sitt kinn inntil hans, og så på. Så sier hun: "Jeg ble sliten, og profeten spurte meg: "Har du fått nok nå?" Jeg sa ja.» Og dette var jo da en slags godkjenning fra profeten ﷺ av feiringen.

Vi vet også at profeten ﷺ brukte å gå en vei til eid bønn, og komme tilbake fra bønn en annen vei. Olema nevner at noe av visdommen bak det er: Å gå de to veiene slik at profeten fikk gitt salam, hilst, på alle. Så hvis du bodde på denne veien, ville profeten si salam til deg og hvis du bodde på den andre veien kunne også profeten si salam til deg. De sier også at profeten ﷺ derfor kunne treffe alle som hadde noen behov den dagen, fordi eid dagen var en dag av sadaqa for profeten. Det var en dag av generøsitet for profeten. Så han går og hilser på alle, han tjener folket, han feirer med folket og du kunne se ham på alle stedene i Medina på eid dagen.

Hva med bryllupene? Profeten ﷺ pleide å oppmuntre folk til å feire, men feiringene var ikke overdrevne slik de er i dag...de var simple og holdt seg til de islamske retningslinjene og lover. Noen ganger ble det servert brød og kjøtt. Noen ganger var det bare brød. Noen ganger var det bare noen dadler, litt melk og litt samnah, som er klart smør. Noen ganger var det hays, en av profetens favoritter hvor du blander melk og samnah og daddel pasta. Noen ganger var det bare bygg. Og profeten ﷺ brukte å spise det som var der og han ville feire med folket. Noen ganger tok alle med seg det de hadde, og gjett hva? Det var slik hans bryllup med Safiyyah (radiAllaho anha) var. Alle bare tok med den maten de hadde og spiste sammen. Og de la ut svarte skinn matter, og folket satt sammen og spiste maten som var tatt med fra de ulike delene av Medina. Og profeten sa…og hør veldig nøye etter…han sa de verste feiringene er de hvor bare de rike blir invitert og de fattige blir ekskludert. Det er den verste feiringen du kan ha.

Så hvis du vil ha barakah i din feiring, ikke ekskluder de fattige. Ikke ekskluder folk, og gjør det overdådig og stort. Husk…enkelt og inkluderende er profetens måte ﷺ.

Profeten ville gå til alle bryllupene han kunne, ikke bare en spesiell gruppe mennesker. Og når noen fattige giftet seg, ville profeten oppmuntre alle til å dele på utgiftene og han selv ville hjelpe til å finansiere mahr til folk, medgiften til folk. Hjalp å finansiere bryllupene. Og med Ali (radiAllaho anho) som giftet seg med hans egen datter Fatima (radiAllaho anha), ser

vi at alle i husholdet til profeten deltok i bryllupet. De forberedte alt de kunne. Maten ble lagd av ulike og profeten selv møblerte huset til Ali.

Så når profeten ﷺ deltok i feiringene var det ikke bare barakah på grunn av hans tilstedeværelse, men han endret også hvordan feiringer skulle utføres…de skulle være samfunnsfeiringer og ingen skulle bli utelatt i profetens ﷺ samfunn.

Del 7:

Når han ﷺ lekte med barna dine

Hvis du går tilbake til barndommen din og minner fra den, så kan du huske onklene dine eller tantene dine eller de voksne som var snille mot deg, som lekte med deg, som tulla med deg, og barn merker det ikke sant? De føler snillheten eller de føler seg uvelkomne veldig lett. Og det er grunnen til at profeten ﷺ legger vekt på det…han sa at den som ikke viser barmhjertighet til de unge og samtidig opprettholder respekten for de eldre, er ikke en av oss.

Anas ibn Malik (radiAllaho anho) sa: «Jeg så aldri noen som var mer barmhjertig mot barn enn profeten ﷺ.»

Når du tok med deg barna dine til profeten ﷺ, ville han gjøre alt annet enn å ignorere dem. Han ville leke med dem. Han ville snakke med dem. Og DET hjelper ethvert barn til å utvikle et forhold til moskeen. En snakker i dag om å få barna til å elske moskeen…å gå til moskeen og møte den snille voksne, spesielt hvis det er en snill imam der…og når tilfellet er at profeten ﷺ er din imam vil barna dine gå og se profeten fordi de vet at profeten kommer til å snakke med dem. De vet at profeten ﷺ kanskje vil gi dem noe. Han kommer til å leke med dem. Så det her er virkelig noe profeten bevisst setter i sitt samfunn, som en del av kulturen. Og Anas sa: «Han pleide å være sammen med oss så mye at han ville spørre en av mine lillebrødre…jeg hadde en yngre bror som het Abu Omair og han hadde en liten fugl, og profeten ﷺ pleide å spørre han hver gang han så han, om fuglen hans, og vise interesse for den.»

Så du går bort til barn og du snakker til barn og du spør dem om deres interesser, du spør om hvor langt de har kommet i spillet deres, om hvordan det går med treningen de driver med eller hva annet de har interesse av. Profeten ﷺ utviklet den typen forhold med barna i

samfunnet. De barna som selvfølgelig ville vokse opp til å bli de lærde i dette ummah. Fordi de var unge nok til å være sahaba, og på samme tid lærte de det de kunne fra de eldre følgesvennene og overførte det til neste generasjon tabion. Den neste generasjonen som kom i dette ummah.

Så hvordan startet det nære forholdet med profeten ﷺ? Vel for det første, hvis du hadde et barn og du bodde i Medina, ville du ta det nyfødte barnet til profeten. Du ville at profeten ﷺ skulle gi navn til barnet ditt. Du ville at han skulle holde barnet ditt og gjøre dua for det. Du ville at han skulle ta en daddel og gni den på munnen til barnet.

Anas (radiAllaho anho) forteller at når Abdollah, sønnen til Abu Talha, ble født, holdt profeten ﷺ han og så tok profeten en daddel i munnen sin som han så tok i munnen til Abdollah. Og Abdollah likte den daddelen så profeten ﷺ sa: «Dette er hvordan Ansar er, de elsker dadler.» Deretter ga profeten han navnet Abdollah.

Så en har alle disse barna som gikk rundt og var navngitt av profeten ﷺ. Når profeten så barna fra Abyssinia ville han prøve å snakke språket deres. Han ville ha vanskeligheter med å snakke det, noen ganger med vilje så de kunne le med han når han prøvde å snakke språket deres. Et barn kunne ta han i hånden og vise ham ting og profeten ﷺ ville leke med dem. Og profeten ﷺ ville ikke gå fra dem inntil de var fornøyde.

Vi ser også subhanAllah en veldig vakker fortelling…fordi noen ganger er disse tingene faktisk med små bokstaver hvis en kan si det sånn…i en hadith. Når profeten ﷺ pleide å motta frukt…og husk at den gangen hadde man ikke godteri, så frukten er godteriet, og barna elsket frukt…og i Medina, når folk hadde nyplukket frukt, ville de alltid ta med noe til profeten ﷺ. Og profeten ville når han fikk frukten gjøre dua for frukten til Medinas folk, og så ville profeten gjøre hva? Han ville se etter det minste barnet han kunne finne. Han ville rope på det barnet, og gi det frukten. Så det var hans måte å gi godteri til barna i ummah. Og det her var hans vane ﷺ.

Med hans ﷺ barnebarn var det et syn å se i seg selv. Når det kom til al-Hassan og al-Hossain (radiAllaho anhom) var profetens forhold til dem så vakkert. Og profeten ﷺ ville ikke bare holde dem og bevitne for Allah (i det stille) hvor mye han elsket dem, men han ville si høyt: «Å Allah, elsk dem som elsker dem.» Og han holdt dem og kysset dem.

Fatima (radiAllaho anha) sier at når profeten ﷺ pleide å besøke huset deres, ropte han ut: «Hvor er den lille? Hvor er den lille?» Han mente al-Hassan (radiAllaho anho). «Hent han til meg.» Profeten ﷺ ville ta alle barnebarna sine…al-Hassan og al-Hossain, Zainab og Omamah…under kappen sin, og holde dem nærme og gjøre dua. Og det her var et syn som endret kulturen i Medina. Det var en mann en gang som så profeten ﷺ kysse al-Hassan. Mannen sa: «Jeg har 10 av dem, og har aldri kysset noen av dem.» Som om han sa, dette er ikke normalt. Vi er menn, vi skal ikke kysse barna våre. Profeten svarte da: «Hva kan jeg gjøre med en mann som ikke har barmhjertighet?» Den som ikke viser barmhjertighet selv, vil ikke bli vist barmhjertighet. Så profeten sa: «Dette er en del av rahma, barmhjertighet, som vi viser til disse barna.»

Og profeten ﷺ var spesielt oppmerksom på de foreldreløse. De barna som ikke fikk noe av den kjærligheten. Så profeten ville spesielt anstrenge seg for å være den kjærlige personen for de foreldreløse som ikke hadde den kjærligheten fra en far. Og han ﷺ sa: «Det beste huset er det hvor de foreldreløse blir behandlet bra. Og det verste huset er det hvor foreldreløse blir behandlet dårlig.»

Så akkurat som når han snakket om at feiring kan være ekskluderende, og at de verste feiringene er de hvor de fattige blir ekskludert, sa profeten ﷺ at det verste huset er det hvor de foreldreløse blir behandlet dårlig. Så profeten la vekt på å være den emosjonelle støtten, og ta dem nærme emosjonelt slik at de kunne føle den forbindelsen. Og det er derfor han ﷺ sa til Abu Darda (radiAllaho anho): «Vil du at hjertet ditt skal bli mykt? Vil du at ting skal ordne seg for deg i livet?» Han ﷺ sa: «Ta den foreldreløse nær deg. Stryk hans hår, gi han mat fra det du spiser.» Det vil mykne ditt hjerte, og det vil oppfylle dine behov.

Så profeten ﷺ ville gå ut og ta med de foreldreløse til sitt eget hjem. Han ville gå med dem. Og fordi de foreldreløse også ble utnyttet, ville ikke profeten bare leke med dem, men han ville megle for dem i ethvert problem de hadde. Så profeten ﷺ viser spesielt oppmerksomhet til barn generelt i sitt ummah, og han viser enda mer oppmerksomhet til de barna som ikke fikk leve som barna rundt dem.

Del 8:

Når han ﷺ tullet med deg

Måten du tuller på sier faktisk mye om deg, og å tulle er noe som vi burde ta seriøst med tanke på etikk. Noen ganger kan vitser virkelig ydmyke noen. Noen ganger kan de gi noen heder. Noen ganger kan vitser ta fra deg din egen verdighet, fordi de viser noe om deg som faktisk ikke er hyggelig. Og noen ganger kan vitser bli brukt for å spre glede. Så det handler virkelig om hvordan du tuller, hvem du tuller med, og hva intensjonen med tullingen faktisk er.

Første gang profeten ﷺ tullet med deg ville det mest sannsynlig overraske deg. Hvorfor? Fordi han er rasool Allah. Du respekterer han så høyt, som du også burde. Så den første gangen han tuller med deg, ville du bli overrasket. Og profeten ﷺ erfarte dette med noen av følgesvennene. Han ville fortelle en spøk og noen av sahaba ville si: «Ya rasool Allah, tuller du med oss?» På en måte som…«tuller du virkelig med oss»? Og profeten svarte: «Jeg spøkte, men jeg sier bare det som er sant selv når jeg tuller.»

Så det første med profeten ﷺ sin spøk er at profeten er as-saadiqil-amin, den ærlige, og som man kan stole på, den sannferdige, han ville ikke fortelle en vits med en løgn i den. Det betyr at han ikke ville lure deg med en vits. Det her var en standard profeten ﷺ satte, og han garanterte også et hjem fi wasatil-jannah, et hjem i midten av paradiset, for de som unnlater å juge selv om de forteller en vits.

Nå når vi kommer til de spesifikke vitsene til profeten ﷺ, vil jeg ikke at du skal bli lei deg hvis du ikke syns de er morsomme. Hvorfor? Fordi vitser er vanligvis ikke lett å oversette over kulturer og språk. Så dine foreldres vitser er sannsynligvis ikke morsomme for deg, og dine vitser er ikke morsomme for dine foreldre. Og når vi snakker om vitser over kultur og språk, og snakker om 1400 år siden, så er det åpenbart kontekstavhengig. Det er noe folk syntes

var morsomt da, som du ikke syns nå, men samtidig gir det deg et bilde av hvordan profeten pleide å tulle som var så vakkert. Og det begynner med familien hans.

Aisha (radiAllaho anha) fortalte oss at hvis det ikke var en alvorlig sak ville profeten ﷺ alltid finne en måte å tulle med det. Så først og fremst brukte han å tulle med familien sin, sånn at han brakte glede med seg til hjemmet og det er i samsvar med hans helhetlig oppførsel hjemme. Og spøken hans var intelligent, den var sannferdig, og han hadde et mål med spøken.

En: profeten ﷺ brukte vitser for å skape relasjoner til folk. Så han skaper en relasjon til sin familie, han skaper en relasjon til ungdommen i samfunnet, han skaper en forbindelse med barna, og han skaper en tilknytning til mennesker som han ellers ikke kunne skape en tilknytning til. Spøken tar bort følelsen av formalitet, og det vil kanskje tillate et mer autentisk forhold til han ﷺ.

Den andre tingen profeten ﷺ gjør med spøken er at han roer ned anspente situasjoner. Og det er en del av hans begavelse. Så når Fatima (radiAllaho anha) og Ali (radiAllaho anho) kranglet, fordi det er det ektepar gjør, de har krangler, så brukte han spøk. Profeten kom til huset deres og spurte: «Hvor er Ali?» Hun sier han er sur, han er i moskeen. Profeten ﷺ går til moskeen og finner Ali der…sovende rett på bakken. Og profeten begynner å feie bort jorden fra han og sier: «Stå opp, å far av jord.» Så han spøker for å desarmere situasjonen. Og det er noe spøk kan gjøre.

Profeten ﷺ brukte også spøk for å formidle et konsept. Det kan ha gjort deg nervøs først, men han gjorde det for at du skulle forstå noe mer vakkert. For eksempel når profeten forteller den gamle kvinnen: «Kommer gamle kvinner til paradiset?» Hun ble lei seg, og så sa profetenﷺ : «Ingen kvinne vil gå inn i paradiset gammel. Fordi alle går til paradiset ungdommelig.» Så profeten ﷺ gjorde at hun følte seg bedre, tok bort angsten hennes og formidlet en mektigere skjønnhet.

For det fjerde brukte han det for å vise at han så deg. Og det betyr mye når profeten ﷺtuller med deg, ikke sant? Så det meste av hans spøk var faktisk med de undertrykte. Det meste av spøken var faktisk med de som ble oversett, og folk som andre ikke engang snakket med. Et eksempel er Zahir (radiAllaho anho). Zahir var en ung mann som ikke hadde det beste utseende, som ikke hadde en slekt, som ikke hadde noen til å heve han i samfunnet. Profetenﷺ tullet alltid med Zahir. Så han ville sørge for å legge merke til Zahir i en forsamling, og fortelle en spøk med han. Han ville heve Zahirs viktighet. En gang profeten ﷺ var på markedet, tok han tak i Zahir og han begynner å rope: «Man yahstari haadal abd!» Hvem vil kjøpe denne av meg, hvem vil kjøpe denne slaven fra meg? Og Zahir (radiAllaho anho) visste ikke at det var profeten som var bak han. Så han sa: «Da jeg visste at det var profeten, kjempet jeg ikke tilbake, sånn at jeg kunne få barakah fra hans nærhet.» Så jeg overga meg til profeten ﷺ, som bar meg og holdt meg og lo med meg, og profeten gjorde dette når Zahir hadde mistet troen på seg selv, og Zahir svarte: «Ya rasool Allah, hvem ville ha kjøpt meg uansett? Selv om jeg var en slave til salgs, hvem ville ha kjøpt meg? Hvem ville ha hatt meg uansett?» Så profeten ﷺ snur Zahir rundt og ser på han og sier: «Du er uvurderlig for Allah. Du er en fantastisk person, du er uvurderlig i Allahs øyne.»

Så hans spøk var med de undertrykte. Og hans spøk viste deg at han så deg og at han etablerte et forhold til deg på et så personlig nivå, selv om andre ikke engang snakket med deg.

Så det er virkelig viktig for oss å verdsette dette…bare se på reglene rundt dette...som at profeten ﷺ ikke tillot å tulle på en måte som gjorde narr av andre. Profeten ﷺ tillot ikke at du tullet på en måte som skremte andre, så han ville ikke ha latt deg ta noens eiendeler og så skremme dem, han ville ikke latt deg hoppe ut på noen å skremme dem. Han forbød alle disse tingene. Profeten ﷺ ville si spøk som hedret folk istedenfor å ydmyke dem. Og i den prosessen bygde han sterkere bånd, istedenfor å fornærme folk. Og han lagde et samfunn med mer samhold, hvor du følte deg knyttet først og fremst til ham ﷺ.

Del 9:

Når du trodde du var hans ﷺ beste venn

Profeten ﷺ fikk deg til å føle at du var den mest elskede personen for han…selv om det var mange andre som var foran deg på listen…Og det var fra hans barmhjertighet.

Ali (radiAllaho anho) har en interessant måte å beskrive profeten ﷺ på i forhold til det her. Han sa at profeten pleide å tiltrekke seg folk. Han var det motsatte av de som får folk til å vende bort fra troen. Altså når du så profeten ﷺ ville du være rundt han, du elsket Allah (subhanaho wa tala) mer når du var rundt han, han ville ikke avvise folk. Så han ﷺ var som en magnet. Profeten ville ta folk som ikke hadde noen status i samfunnet, og løfte dem opp og han var en som viste folket den beste akhlaq.

Det var lett å tenke at profeten ﷺ var din beste venn. Og det var pga. hans gode natur. Og hvor mange hadither finner du med personlig nasiha, et personlig råd, som profeten ga folk? En sahaba med et navn som du kanskje ikke har hørt før…men du hører det i sammenheng med at profeten gir personlige råd til folk. Og hvor mange ganger finner du at profeten ﷺ gir noen råd som finner veien til hadith-bøkene, og blir en veileder for oss for hvordan vi skal leve også. Så profeten ga sin oppmerksomhet til hver og en, han ga personlig råd til folk, han likte også å gi folk gaver.

Robaiya (radiallaho anha) sa: «Jeg ga profeten en tallerken med dadler og noen (armenske) agurker»…profeten ﷺ likte disse agurkene…«og han ga meg i gjengjeld en håndfull med smykker.» Aisha (radiAllaho anha) sa at hvis noen ga profeten en gave, ville han gi noe tilbake. Og du kan forestille deg hvor mange folk som gikk til profeten, og ga han en gave! Profeten ﷺ noterte seg det, og ga noe tilbake med en gang eller ved en senere anledning.

Så nå har du kommet til at du har en personlig samtale med han. Han tuller med deg. Jaabir ibn Abdollah (radiAllaho anho) sa: «Jeg så aldri profeten ﷺ unntatt at han smilte til meg.» Legger du merke til det her…det er ikke bare at profeten alltid smilte, nei…han smilte alltid TIL meg. Jeg følte hans varme. Og i tillegg til det gir dere hverandre gaver også. Profeten ﷺ tar imot gaver fra deg, han gir deg gaver og det er noe som er veldig spesielt ikke sant? Og så har vi den virkelig vakre fortellingen fra Amro ibn al-Aas (radiAllaho anho)…den samme Amro som gikk til krig mot profeten i alle de årene, som prøvde å ta tilbake flyktningene i Habashah i Abyssinia, prøvde å overbevise an-Najashi til å levere dem tilbake, som forfulgte og plagde profeten i Mekka, som kjempet mot profeten i utallige kamper, som i Uhud faktisk var den som la planen som førte til at så mange muslimer døde…men han ble muslim og han ble en elsket følgesvenn av profeten ﷺ. Kan du forestille deg at profeten behandlet han på en så god måte at han trodde at han nå kanskje var hans beste venn? Han sa at profeten ﷺpleide å snakke med og vise kjærlighet og omtanke til asharrol-qaum, de verste personene blant folket, til de trodde at de var ashaithil-qaum. De ville tro at de var blant de beste folk. Fordi profeten ﷺ ga dem så mye kjærlighet og oppmerksomhet.

Og han sa at det var en form for taaliif, en måte å bringe hjerter sammen på, som profeten brukte. «Han ﷺ ga meg denne oppmerksomheten og snakket med meg på en spesiell måte. Han viste meg så mye kjærlighet at jeg begynte å tenke at kanskje JEG er profetens beste venn. Så en dag gikk jeg til profeten ﷺ »…forresten i en annen hadith forteller han at profeten satte han til å lede en hær, noe som er en stor ære. Så han føler at han er på nivå med de nærmeste til profeten. Så han sa: «Jeg gikk til profeten ﷺ en dag og foran folket sa jeg: «Ya rasool Allah, hvem er det du elsker mest av folket?» Så du kan forestille deg scenen ikke sant? Amro ser på folket…ya rasool Allah, si det til dem. Hvem er det du elsker mest? Profeten ﷺ lyver ikke. Han sier: «Aisha.» Og Amro sier: «Nei nei, jeg mener blant menn.» For det svaret var rart ikke sant…det var som det å kysse barna sine offentlig. Du elsker din kone mer enn noen andre. Og profeten ﷺ svarer: «Faren hennes.» Han er ærlig. Og han sa ikke Abu Bakr (radiAllaho anho), han sa aboha, faren hennes, som selvfølgelig er Abu Bakr…men det er som om profeten fremdeles binder den kjærligheten han har for Abu Bakr til kjærligheten han har for Aisha. Så spurte Amro: «Og så hvem?» For det er forståelig ikke sant…profeten ﷺ og Abu Bakr. Abu Bakr var den første fra mennene som ble muslim,

profetens bestevenn. Ok. Det er forståelig. Og så hvem rasool Allah? Han svarte: «Omar» (radiAllaho anho). Ok, greit. De to sheikhene, det var kjent ikke sant? Profeten ﷺ pleide å si: Jeg, Abu Bakr og Omar hele tiden. Jeg, Abu Bakr og Omar gjorde dette…jeg, Abu Bakr og Omar så dette…jeg, Abu Bakr og Omar er enige i dette. Så han sa greit. «Hvem etter Omar?» Hvem er neste? Så profeten sa: «Othman». Så Amro forteller: «Jeg ville ikke spørre profeten noe mer. Jeg var redd for at han aldri skulle nevne navnet mitt.»

Selvfølgelig ville ikke profeten ﷺ at han skulle føle det sånn. Men poenget var at han hadde fått Amro til å føle på en sånn måte at han kunne spørre profeten det spørsmålet, og at svaret ville være at han var hans bestevenn. Amro (radiAllaho anho) ville være den mest elskede personen i verden for han. Og kan du forestille deg hvor mange folk som ikke pleide å verdsette seg selv, som ikke tenkte godt om seg selv, som profeten ﷺ fikk til å føle som om de var de mest elskede og mest viktige mennesker for han i verden. Som han for helt sikkert var for dem.

Del 10:

Når du trengte hans ﷺ hjelp

Al-imam ibn Taymiyyah, måtte Allah ha barmhjertighet med han, sa: «Selv din skygge forlater deg i mørket.» Og vi føler det noen ganger, når vi trenger støtte eller hjelp, at folk vi trodde vi kunne regne med ikke stiller opp. Og det fører deg til Allah, til at du kaller på Allah (subhanaho wa tala). Og forhåpentligvis får det deg til å tenke litt, at du ikke skal forlate mennesker på den måten du følte deg forlatt når du hadde behov for hjelp. At du vil gjøre det som trengs, at du skal være der for dem.

En ting er hvordan profeten ﷺ fikk deg til å føle og oppmerksomheten han ga deg, og måten han så på deg og måten han tullet med deg…alt det her...i tillegg ville ikke profeten ﷺforlate deg når du trengte det, selv om hans behov var større enn ditt.

Det her er profetens ﷺ naturlige trekk. Selv i Mekka under forfølgelsen finner vi det her…når en langveisfarende mann kommer til profeten for å klage på et lån som skulle blitt betalt tilbake til han, fra de samme menneskene som undertrykte profeten. Og profeten tar denne mannen, som han ikke engang kjenner, til Abu Jahls dør, som han kjenner veldig godt, han som pleide å torturere profeten og drepe hans følgesvenner. Og han krever at Abu Jahl betaler mannen tilbake. Så hvordan var det da for folk som kjente profeten?

Først og fremst, Jaabir (radiAllaho anho) sa at profeten ﷺ aldri ble spurt om noe hvor han svarte nei. Profeten ﷺ ville alltid gjøre noe. Han ville alltid si noe. Han måtte dele opp oppmerksomheten som han ga til visse ting, men han avviste aldri noen helt. Og det begynner forresten med hans veldedighet. Selv hvis en person tok noe fra profeten ﷺ på en brysk måte, hard måte, svarte ikke profeten på samme måte. Anas (radiAllaho anho) sa: «Jeg gikk med profeten en gang, og han hadde på seg en kappe fra Najran med en tykk kant.» Så han hadde det her plagget med en veldig tykk kant, og en beduin mann kom til

profeten ﷺ og begynte å dra den kanten så voldsomt at det ble merker på halsen til profeten. Og han sa: «Gi meg fra det Allah har gitt deg». Profeten snudde seg mot han, og smilte til han og så tok han av seg kappen og ga den til mannen. Og i tillegg sier Anas at profeten ﷺ befalte at de skulle gi han en del av sadaqa, veldedigheten.

Så hvis noen spurte profeten ﷺ ville han gi, og det var ikke alltid i penger. Profeten ﷺ ville gripe inn på vegne av de som spurte han om hans hjelp. Vi har allerede nevnt at spesielt med foreldreløse ville profeten gripe inn på deres vegne, fordi de var de mest utsatte for utnyttelse. De minste uenigheter, og profeten ﷺ ville komme til og gripe inn. Hvis det var en uenighet mellom naboer om et område, om hvor en hage begynner eller slutter, ville profeten gripe inn og han ville prøve å forsone naboene. Hvis du hadde et lån som du måtte betale tilbake, ville han ﷺ , hvis han ikke kunne betale lånet for deg, gå til den du skyldte lånet og oppmuntre han til å være mild mot deg. Hvis du ville gifte deg ville profeten se etter en brud for deg. Hvis du hadde en ekteskapskrangel ville han ﷺ prøve å hjelpe deg å løse problemet. Og dette er med folk som ikke ble sett som fra overklassen i Medina eller folk som er kjente/berømte i sirah. Dette er bare folk som profeten ﷺ så som sine brødre og søstre i nød, og han tok alltid mot kallet om hjelp, og han lærte bort og levde dette selv som en form for tilbedelse. Han ﷺ sa: «For meg er det mer elsket å gå med min bror i nødens stund, enn å gjøre itikaf, isolere meg i denne moskeen, altså profetens moske, i en måned.» Tenk på det!

En vakker beskrivelse av profeten ﷺ i denne sammenheng er av Abdollah ibn Awf (radiAllaho anho). Han sa: «Profeten var ikke for stolt for å bli sett gående med enken, med den foreldreløse, med den fattige, hele veien til han dekket deres behov.» Så det var et vanlig syn å se profeten ﷺ i Medina, bærende på noens byrde. Du kunne se profeten hjelpe den eldre kvinnen hjem, med å bære hennes varer fra markedet. Du kunne se profeten utføre alle disse gjøremålene som ble sett som dårlige for de laveste folk i Medina. Men profeten ﷺ var beæret over å gjøre dem.

En av de mest vakre fortellingene som beskriver det her er fra Anas (radiAllaho anho). Og subhanAllah svaret til profeten ﷺ er bare så vakkert og sier en så mye om profeten. Anas sa: «Det var en kvinne som kom til profeten ﷺ og sa: «Ya rasool Allah, jeg trenger deg. Jeg trenger noe av deg.» Vet du hvordan profeten svarer denne kvinnen? Han svarer med så mye kjærlighet og omsorg. Han sier: «Ya umm folan, å mor av den og den, velg hvilket som helst sted i Medina, velg hvilken som helst vei du vil jeg skal ta, og jeg vil gå akkurat hvor du vil.» Kall meg til hvilket som helst sted, til hvilken som helst oppgave, og jeg vil gå der med deg. Hun pleide å ta profeten ﷺ hvor som helst hun ville i Medina. SubhanAllah, hvor vakkert er det? Den mest viktige personen i samfunnet, og denne kvinnen kunne komme til profeten og si til han: Jeg vil gå dit og dit, og profeten ville gå med henne over hele Medina for å gjøre hva hun trengte hjelp til. Og ikke en gang ville profeten ta bort smilet fra ansiktet sitt. Eller la henne føle som om hun ikke var viktig. Eller en byrde for han ﷺ.

Del 11:

Når ingen andre la merke til deg

Noen folk går gjennom hele livet og prøver å akseptere urett som ble gjort mot dem. Hvorfor såret denne personen meg så mye? Hvorfor måtte jeg gå gjennom det? Og det er forståelig fordi noen ganger finnes det ingen forklaring som du logisk kan komme til i dette livet. Andre tar smerten de har erfart, og bestemmer seg for å bli en som tar bort smerten til andre når de kjenner igjen den samme smerten. Når det gjelder profeten ﷺ gikk han gjennom enhver type vanskelighet som du kan forestille deg. Og fordi han gikk gjennom enhver type vanskelighet som du kan forestille deg, kjente han igjen den vanskeligheten når han så den. Hvem ble avvist mer enn profeten ﷺ? Hvem var fattigere enn profeten? Profeten kjente til enhver type smerte. Og på grunn av det, gjorde det han bedre rustet til å bry seg om mennesker som ellers ikke hadde blitt lagt merke til når de hadde det vondt.

Allah (subhanaho wa tala) sier om det folk som ber om natten: «Og i deres eiendeler var det en andel for den bedende, og den trengende (som ikke spør)». Og det betyr at det finnes folk som vil spørre deg når de lider, når de trenger hjelp, og det finnes folk som er forbudt dette…noen ganger pga. deres selvrespekt, fra deres følelse av skam, at de ikke vil spørre noen om hjelp. Og hvis du er en person som ber om natten, og er ekstra oppmerksom på din Herre når andre sover, så gjør det deg ekstra rustet for å legge merke til folk som ingen andre legger merke til gjennom dagen.

Profeten ﷺ utmerket seg i det å være der for de som spør, og være der for de som var forbudt dette på grunn av ulike situasjoner og forhold. Og en av tingene Ali (radiAllaho anho) nevner er at profeten lettet folket for tre ting. Han ville aldri nedverdige folk eller misbruke dem. Så når profeten ﷺ nevnte noen, ville han ikke snakke om dem på en nedverdigende måte. Det andre er at profeten ikke ville lete etter folks private anliggender og skamfulle ting. Noen ganger når noen spør om folk, så spør de på en slu måte…har du

hørt om denne personen? Hva er det denne personen driver med? Og en går og leter etter deres feil. Profeten ﷺ spurte aldri om en person på en måte for å finne deres private anliggender eller avdekke deres skamfulle feil som de hadde gjort skjult. Og det tredje er at profeten ﷺ ikke ville snakke unntatt i ting som han håpet å bli belønnet for. Så profeten ville ikke skade deg med baksnakking eller sladder. Og han ﷺ ville heller ikke starte en samtale som du kanskje ville bli forlegen av. Men isteden ville han ﷺ spørre om folk på en omsorgsfull måte. Så når profeten la merke til at du ikke var der, ville han spørre etter deg...ikke på en måte som...hmmm…har du hørt noe om den personen? Men...har du hørt noe fra den personen?! Går det bra med dem? Jeg har ikke sett den personen.

Profeten ﷺ ville også se ting i folk som andre ikke så. Abu Huraira (radiAllaho anho) forteller: «Jeg pleide å være så sulten at jeg noen ganger besvimte av sult. Jeg bandt steiner til magen min, og jeg var for skamfull for å spørre noen om noe.» Abu Huraira var hjemløs en periode. Han var fra ahlol-soffa. Og han kunne ikke spørre folk om ting….han følte seg forbudt fra det av sin selvrespekt og hans beskjedenhet fra å spørre folk. Så hva gjorde Abu Huraira isteden? Han spurte spørsmål til folk, og håpte at de ville legge merke til at noe var feil med han. Så Abu Huraira sa: «Jeg gikk til Abu Bakr as-Siddiq…» og Abu Bakr er Abu Bakr…han er en mann som har erfart noen av de mest vanskelige tidene med profeten. Han er en generøs mann, en mann av overklassen. Han er den beste personen etter profeten. Så Abu huraira sier: «Jeg spurte han et spørsmål om Allahs bok. Jeg spurte ham et tafsir spørsmål. Jeg visste svaret men jeg håpte at Abu Bakr ville se på meg, og legge merke til at jeg var sulten.» Abu Bakr as-Siddiq…selv så utrolig som han er...la han ikke merke til noe, svarte på spørsmålet og gikk sin vei.

Så Abu Huraira sa: «Jeg gikk til den neste personen.» Hvem er den neste personen? Omar ibn al-Khattab (radiAllaho anho). «Og jeg spurte han et spørsmål om Allahs bok. Jeg visste svaret men håpte at han ville legge merke til min tilstand…men han merket ingenting. Istedenfor svarte han på spørsmålet og gikk videre.» Så Abu Huraira sa: «Mens jeg var fortvilet og spurte disse spørsmålene som ikke var relevante for min sult, og håpte at noen vil legge merke til at jeg var sulten, gikk profeten ﷺ forbi.»

Og jeg vil stoppe opp litt her…noen ganger ser man folk som roper om hjelp og en ignorerer de ropene. Noen ganger ser man noen poste noe eller skriver noe som ikke er vanlig. Men du lar det bare ligge. Du bare overser det. Men hvis noen gjør noe eller sier noe som ikke er vanlig, hvis du elsker den personen skulle du vært bekymret og spørre om den personen.

Profeten ﷺ går forbi Abu Huraira (radiAllaho anho) og ser på han. Han smiler til Abu Huraira og sier: «Aba Hirr». Så han forkorter navnet hans, ved å bruke en kortere versjon av kallenavnet hans...for å berolige han. Og Abu Huraira svarer: «Her kommer jeg å rasool Allah, her er jeg. Hva er det ya rasool Allah?» Profeten ﷺ svarer: «Følg meg.» Så Abu Huraira fortalte videre: «Jeg fulgte profeten, og han tok meg med til noens hus hvor vi fikk servert laban/melk. Profeten tok muggen med melk og sendte den rundt i rommet til alle. Og jeg var redd at ingenting ville være igjen til meg, helt til den kom til meg og profeten ﷺ sa: «Drikk å Abu Huraira.» Og han sa: «Jeg drakk, og profeten sa fortsett og drikk. Og jeg fortsatte og drikke, helt til jeg ikke kunne drikke mer. Og profeten sa da: «Aba Hirr.» Jeg sa: «Her er jeg rasool Allah.» Han sa: «Er du mett?» Abu Huraira svarte: «Jeg er mett ya rasool Allah.» Så da drakk profeten ﷺ av den også.

Så profeten ﷺ ville se din smerte, sult, fortvilelse eller behov, når ingen andre ville legge merke til det fordi han hadde vært i den situasjonen. Han har vært sulten før, han har blitt avvist før. Han har vært den personen som ingen ville gi husly. Så profeten ﷺ bestemte seg for å være til hjelp for de som var i en liknende situasjon og gi dem lettelse.

En av de mest rørende historiene her er om en mann og hans barns død. Det var en mann som brukte å komme til profetens ﷺ samlinger og han hadde et barn, en sønn, som profeten var veldig glad i. Det barnet her var ofte i moskeen. Mannen elsket sønnen sin og tok han med til moskeen, og profeten lekte med han. Alle ville leke med han, og plutselig ble mannen borte. Han sluttet å komme til moskeen. Profeten ﷺ spurte: «Hvor er han?» Og han spurte igjen, ut av bekymring. Noen svarte: «Ya rasool Allah…hans sønn…» Han spurte: «Hva skjedde med sønnen?» De svarte: «Sønnen døde.» Profeten ﷺ sa med engang: «La oss

gå å besøke han.» Han gikk til mannen og så hans enorme sorg. Og han sa: «Hva skjedde?» Mannen svarte: «Sønnen min døde.» Og profeten ﷺ sa til han: «Er du ikke fornøyd med at på dommedag vil du finne sønnen din stående foran alle de portene du vil i jannah? Og du kan gå inn gjennom hvilken som helst port du vil.» SubhanAllah. Mannen ble sjokkert. Han sa: «Selvfølgelig ya rasool Allah. Er dette bare for meg eller for alle?» Profeten ﷺ svarte han: «Dette er for hele ummah, denne gaven.»

SubhanAllah. Tenk på profeten…som går og leter etter den mannen. Han lette etter sult. Han lette etter sorg. Han så etter avvisning. Han så etter de som ikke ville spørre, sånn at han kunne være en kilde til lindring for dem, fordi det vitner om ihsaan, profetens perfeksjon.

Del 12:

Når han ﷺ fikk åpenbaringen

Ikke en eneste en av oss var der på laylatol-qadr, skjebnenatten, da profeten ﷺ mottok sin første åpenbaring. Det var bare han og Jibril (alayhi salam), men det var veldig klart fra første omfavnelse av Jibril (alayhi salam) at dette skulle bli en sterk åpenbaring. Og selv om ingen andre var der for å bevitne den første åpenbaringen, var det sannsynlig at du ville se profetenﷺ motta åpenbaring i hvert fall en gang hvis du bodde i Medina. Og for et syn det var, å se Koranen komme ned til profeten ﷺ.

Åpenbaringen er selvfølgelig tung selv før den kommer ned til profeten ﷺ. Ibn Masod (radiAllaho anho) fortalte at profeten sa at når Allah (subhanaho wa tala) sier at åpenbaringen skal sendes, hører befolkningen i himlene, som betyr englene i himlene, de hører en bjelle som ringer fra himmelen over dem. Det er som om en drar en kjetting over fjellet as-Safa. Og det er så høylytt og så kraftig at selv englene besvimer. Når Jibril (aleyhi salam) kommer forbi sier de: «Ya Jibril, hva sa din Herre? Hva sa din Herre?» Og Jibril (alayhi salam) sier: «Al-haqq, Han sa sannheten, Han sa sannheten, og Han er Den allmektige (wa huwal-aliyol-kabir), Han er Den mektige.»

Jibril (aleyhi salam) bringer åpenbaringen, og den får englene til å besvime, og den er i ferd med å komme til profeten ﷺ mens han er rett foran øynene dine. Abdollah ibn Abbas (radiAllaho anho) sa: «Jeg husker når sure al-Anam ble åpenbart til profeten. Han så opp og Jibril (aleyhi salam) kom til han, og han hadde 70 000 engler som ledsagere for sure al-Anam som lovpriste Allah (subhanaho wa tala) mens den kom til profeten ﷺ. Og profeten så opp, og så dem dekke hele horisonten. Han satt på en kamel da, og når suren kom til han begynte faktisk kamelens knær å svikte på grunn av tyngden. Sure al-Anam er over 20 sider lang, alt dette på profetens ﷺ hjerte. Allah (subhanaho wa tala) sier: «Om Vi hadde sendt denne

Koranen ned på et fjell, ville du visselig ha sett det ydmyket og sønderrevet av frykt for Allah.»

Så nå kommer den til profetens hjerte, og du bevitner det foran deg. Sahaba spurte profeten ﷺ hvordan det var å motta åpenbaringen. Han svarte at det tyngste var måten den kom på. Det var som en bjelle som ringer, en kraftig bjelle. Profeten ville konsentrere seg for å forstå alt som Jibril (aleyhi salam) brakte til han. Aisha (radiAllaho anha) sa at profeten ﷺ pleide å svette når åpenbaringen kom til han, og en kunne se svetteperler renne nedover ansiktet, selv når været var kaldt. Han ville skjelve, og det ville fange hele hans oppmerksomhet. Men når profeten ﷺ var ferdig med å få åpenbaringen, var det ikke sånn at han fikk anfall og det tok tid å komme seg. Nei, med en gang ville profeten si ordene lett, perfekt, uten noen pause eller stamming. SubhanAllah, tenk deg det. Alt kommer lett fra profetens tunge etter at det har blitt satt i hans hjerte, og Allah (subhanaho wa tala) sier: «Kjære elskede ﷺ!) Beveg ikke tungen din hurtig (for å memorere Koranen under nedsendelsen av åpenbaringen). Sannelig, det påligger Oss å samle den (i brystet ditt) og la den bli resitert (av din tunge).» Altså ikke skynd deg med tungen, sånn at du prøver å fange det. Vi skal samle det i ditt hjerte. Og det var i profetens ﷺ hjerte, og han ville si det og de ville skrive det ned.

Zaid ibn Thabit (radiAllaho anho) var den mest fremtredende skriveren av åpenbaringen, og han fortalte at så fort profeten ﷺ begynte å snakke ville han skrive. Han sa: «Wallahi, det var en gang at åpenbaringen kom ned mens profetens ben tilfeldigvis var oppå mitt ben. Og profetens kropp ble så tung at jeg trodde benet mitt brakk, jeg trodde jeg aldri ville kunne gå igjen på grunn av hvor tung kroppen til profeten ﷺ ble.» Profeten tok det inn i sin kropp for oss. Og sahaba så det. Det er utallige fortellinger som beskriver at profetens ridedyr ikke kunne holde han når åpenbaringen kom.

Hvordan så det ut? Eller hva hørte du når åpenbaringen kom til profeten ﷺ? Omar ibn al-Khattab (radiAllaho anho) sa at når du så på han, så kunne du se at han ble grepet av

åpenbaringen. Han sa at du kunne høre en lyd rundt han, som summing av bier. Så det var tydelig at det var åpenbaringen som kom til han ﷺ. Og han sa at en dag når åpenbaringen kom det ned til profeten, stoppet han et øyeblikk og gjorde dua…se på denne fantastiske dua som han gjør…og forresten jeg vil at dere pugger denne duaen. Og bruker den. Omar ibn al-Khattab sa profeten ﷺ løftet hendene sine mot qiblah og sa: «Å Allah gi oss mer, ikke mindre. Og gi oss ære og ikke vanære oss. Og gi oss, og ikke hold tilbake fra oss. Og velg oss og velg ikke andre istedenfor oss. Og behag oss og vær fornøyd med oss.»

Dette er en fantastisk dua som profeten ﷺ gjorde, og han mottok duaen etter at han mottok åpenbaringen. Og hva var det han snakket om som skulle økes mer enn noe annet? Åpenbaring. Omar ibn al-Khattab (radiAllaho anho) forteller videre: «Så etter at han sa den duaen, snudde han seg rundt til oss og sa: «Allah har sendt meg 10 vers, enhver som handler etter disse versene vil gå inn i jannah: Sannelig de troende er fullkomne.» Og det var de 10 første ayah av sure al-Muminoon.

Så vi ser at profeten selv når han mottok den mest mektige åpenbaringen, og ga oss den mest mektige dua, var fornøyd når Allah (subhanaho wa tala) ville øke han, for enhver økning av åpenbaringen betydde en økning i måter å komme til jannah på.

Del 13:

Det mest fantastiske med han ﷺ

Måtte Allah (subhanaho wa tala) være fornøyd med vår mor Aisha (radiAllaho anha). Vi får bare et glimt av livet til profeten ﷺ gjennom hundrevis av fortellinger/hadither, ved at hun delte diskusjonene/kranglene, spøken, alle øyeblikkene fra livet til profeten. Og det er ikke bare noe VI ønsker, selv sahaba ville høre fra Aisha (radiAllaho anha). De kom og spurte henne hvordan profeten ﷺ var hjemme og neste generasjon, tabion, de kom også til henne og spurte: «Hvordan var profeten?» Så når vi hører disse fortellingene, tenk på deg selv sittende med Aisha, selv om du kjenner han, og spør henne…hvordan var han ﷺ egentlig…med deg når han var hjemme?

På den ene siden, ville du vite hvor menneskelig profeten ﷺ var, på den andre siden ville du bare få forsterket hvor overmenneskelig han var. Det jeg mener med det er at når Aisha (radiAllaho anha) ble spurt: Hvordan var han? var det for å antyde…tok han noen pauser på noen måte? Jeg mener…profeten ﷺ ville for sikkert komme hjemme og være utslitt ikke sant? Og Aisha sier faktisk at han var et menneske som alle andre mennesker. Når han kom hjem, tok han bort lusen fra klærne sine. Han melket sine egne geiter. Han ville gjøre arbeidet selv. Han ville tjene sin egen familie. Han ville binde sin egen kamel. Han ville mate dyrene sine. Han ville spise med tjenere. Han ville kna deigen med dem. Han ville bære sine egne matvarer. Han ﷺ var i tjeneste for familien sin. Og hun sier at han også pleide å tulle hjemme. Så mye av det vi har blitt fortalt om profetens spøk var mellom henne og profeten. Og han hadde et fantastisk øye for detaljer. Med sin familie og med hvilken som helst gjest som var i hjemmet. Så profeten ﷺ ville spørre Aisha hvilken del av glasset hun drakk fra, så ville han drikke fra den siden. Og hvis du var gjest hos han, ville han personlig servere deg. Så når han kom hjem ville han ikke være helt slått ut, liggende på sofaen, og ikke gi noe av seg til familien. Han ﷺ ga alt til familien sin. Og det var noe som var spesielt for han.

I tillegg var profeten ﷺ konsekvent. Så når Aisha ble spurt: Hvordan var han hjemme? sa hun kaana kholoqoho al-Quran. Det var den beste ros hun kunne ha gitt ham. At hans karakter var Koranen. Alt han lærte dere, var han selv. Og i en fortelling sier hun at hvis du vil, så kan du lese sure al-Muminoon, de første 10 ayat. Det var Allahs sendebud ﷺ sin karakter og hvordan han var. Og når hun ble spurt om hans tilbedelse, forteller hun: «Hør her…så vakker som hans tilbedelse var ute, kan du ikke forestille deg hvor vakker hans tilbedelse var hjemme.» Hun ble spurt om hvordan hans qiyam var, og spesielt i ramadan, og hun sa at profeten ﷺ pleide å be 11 raka. I ramadan og i andre måneder. Han pleide å be 4, så 4, så 3, og så ba han witr. Og så sa hun: «Ikke spør meg om deres skjønnhet eller deres lengde, fordi de var unike. Så hun roste profeten ﷺ for hans qiyam. Aisha sa også: «Jeg spurte profeten: Sover du før du ber witr bønnen?» Profeten svarte: «Mine øyne sover, og mitt hjerte forblir våkent. Mitt hjerte sover ikke.» SubhanAllah.

Så akkurat som profeten ﷺ ville skynde seg til fard bønn i moskeen når han hørte kallet til bønn, ville han også skynde seg til frivillig bønn i hjemmet. Hans forhold til sin Herre var den tingen familien la merke til mest. Jeg vil at du igjen forestiller deg at du sitter med Aisha og du akkurat har hørt alle disse fortellingene fra henne om profeten ﷺ, og du spør henne etter alt dette: «Å Aisha, vår mor, hva var det mest fantastiske du noen gang så når det gjelder profeten? Fra alt det du har fortalt oss, hvis du kunne peke på den mest fantastiske tingen, en hendelse, et øyeblikk som du delte med han, som du kan gi til oss.» Hun blir stille, så begynner hun å gråte. Etter hun har grått lenge sier hun: «Alt med han var fantastisk. Amroho kolloho ajab. Det var ingenting ved profeten som ikke var fantastisk.»

Så forteller hun om en spesiell natt hvor profeten ﷺ spør henne: «Aisha, vil du gi meg tillatelse til å gå og tilbe min Herre i natt?» Det var på begynnelsen av natten, og profeten ville av vane sove litt og så våkne opp og be. Men her kommer han og omfavner sin kone, og sier til henne: «Å Aisha, kan jeg gå og tilbe Allah, går det greit for deg?» Og hun svarer: «Jeg elsker å være nær deg. Men så mye jeg elsker å være nær deg, elsker jeg det som gjør deg glad. Så hvis du vil be i natt, og hvis du vil starte tidlig med det, så gjør det.» Så Aisha (radiAllaho anha) ser på profeten ﷺ. Hun sier han sto opp, og gjorde wudu, og sa Allahu

akbar og begynte å be. Og så forteller hun at han begynte å gråte så mye at skjegget ble klissvått. Det var normalt for henne å se profeten ﷺ sånn…i lange netter med qiyam og at han gråt i bønn. Men så sier hun at dette var uvanlig fordi han fortsatte å gråte helt til stedet han ba på ble vått. Kan du forestille deg hvor mange tårer som kom ned fra øynene til profeten ﷺ? At skjegget hans var vått, bakken hvor bena hennes var var vått (husk at Aisha sitt rom var så lite at når profeten ﷺ pleide å gjøre sudjood i hans qiyam kom han borti benet hennes), rommet ble vått. Han lagde bokstavelig talt en pytt med tårene sine. Så da begynner du å bekymre deg for han, ikke sant? Jeg mener, det er uvanlig mye gråt. Du vil tenke at noe dårlig har skjedd. Så Aisha som en god kone, som en som elsker han, sier: «Jeg ville trøste han.» Hun sa til profeten ﷺ: «Hvorfor gråter du så mye, ya rasool Allah?» Hvorfor må du gråte så mye? Når Allah har tilgitt deg for alt du har gjort i fortiden, og alt du vil gjøre. Profeten svarte: «Å Aisha, skal jeg ikke være en takknemlig tjener?» Og så sier han videre: «Sannelig, det var en ayah som ble åpenbart til meg i går natt. Ve den som leser den, og ikke tenker over den: «Sannelig, i skapelsen av himlene og jorden, og i vekslingen mellom natten og dagen, og i skipene som seiler på havet med det som gavner menneskene, og i det vann som Allah sender ned fra himmelen, og som Han gir jorden liv med etter dens død, og hvor Han utbrer alle slags levende vesener og i omskifte av vinder og skyer, som er tvunget i tjeneste mellom himmelen og jorden - er det visselig tegn for folk som forstår.» Sure al-Baqarah:164.

Så Aisha (radiAllaho anha) bevitner en ayah, et tegn fra Allah (subhanaho wa tala) rett foran henne. Og profeten ﷺ gråter på grunn av disse tegnene fra Allah…som Allah (subhanaho wa tala) fremdeles har etterlatt til oss, så vi bør være folk med forståelse.

Del 14:

Smerten av hans ﷺ død

Når en person dør, er enten de befridd fra denne verden eller så er verden befridd fra dem. Allah (subhanaho wa tala) snakker om onde personer når de dør, at himlene og jorden ikke feller tårer for dem. Ibn Abbas (radiAllaho anho) forteller at når den rettskafne personen dør, vil porten hans i himmelen gråte. Den vil gråte fordi den stenges når han dør. Den var åpen så lenge han levde, og hans gode handlinger gikk inn gjennom den og hans rizq steg ned til han gjennom den. Og det stedet han gjorde sudjood gråter, jorden gråter. Og så tenker du på profeten ﷺ i den sammenhengen. En person som alle lengtet etter mens han levde, og en person som alle sørget over når han døde.

Hvis du er i Medina i det øyeblikket, dreier hele livet ditt seg om profeten ﷺ. Det er ikke et øyeblikk hvor du ikke tenker på hva han gjør, og om du kan få hans oppmerksomhet og om du kan få gleden av å være i hans nærvær. Og i dette øyeblikket har det vært sånn over ti år. Dagen profeten ﷺ kom til Medina var som et barns fødsel, det brakte lys til hele byen. Det ga nytt liv til alle.

I slaget i Uhud ble det ropt ut at kanskje profeten ﷺ var blitt drept. Folk la fra seg sverdene sine, og la fra seg rustningen sin og bare begynte å gråte. Det føltes som de ikke hadde noen grunn til å leve lenger. Og det var bare etter å ha vært noen år med profeten ﷺ. Nå er det en annen situasjon. Du sitter i moskeen, og det er fullt av frykt og engstelse om profeten skal komme ut eller ikke. Og inni deg føler du at han ikke skal dø…det er unngåelig…han er et menneske…men han skal ikke dø på ordentlig. Han skal overleve dette, fordi han har helbredet så mange mennesker. Hvor mange var på vei til å dø og profeten ﷺ gjorde dua for dem og de overlevede? Han kommer ikke til å dø enda, det er fremdeles så mye som skal gjøres. Fortellingen har fremdeles så mye mer som skal fortelles. Og hvor passende er det ikke at det siste synet av profeten ﷺ er et smil. Han er i rommet sitt, og Anas (radiAllaho

anho) beskriver hendelsen: «Vi ber og ser profeten trekke for gardinen og han smiler og ler», som betyr at du kunne se alle tennene hans. «Og ansiktet hans var som siden i en moshaf», som betyr at hans mest vakre smil var det siste smilet han ga til sitt ummah.

Når han kom til Medina ble Abdollah ibn Salam (radiAllaho anho) muslim pga. smilet hans ﷺ. Og han forlater Medina, forlater denne verden med et smil. Og du er i salah og du ser på han, og du er så glad pga. måten han smiler på, det må bety at han har blitt frisk, han skal komme ut igjen. Og profeten ﷺ sier: «Fortsett å be», som om han sier: «Fortsett videre. Jeg har fullført min oppgave. Jeg gjorde det jeg var forpliktet til å gjøre. Jeg formidlet budskapet, nå er dere i bønn. Jeg har det bra. Jeg har fullført oppgaven. Fortsett videre, ikke bare fortsett bønnen.» Og så lukker han gardinen. Og i det øyeblikket er du i moskeen, og du har masse frykt.

Det som skjer i rommet hans er at det denne gangen ikke er Aisha (radiAllaho anha) som er i hans fang. Denne gangen er det hans hode i hennes fang. Og Aisha beskriver alvorligheten av profetens feber. Og han sier: «La ilaha illAllah inna lil mauti sakaraat», sannelig, dødens ankomst og de siste øyeblikkene i denne verden er vanskelig. Ibn Masod (radiAllaho anho) sa at profetens feber ﷺ var varmere enn noe annet han noen gang hadde følt. Og mens han er i fanget hennes, ser han broren hennes Abdorrahman, og at han har en siwak. Aisha vet at profeten ﷺ ser på den, så Aisha sier: «Vil du at jeg skal hente den til deg?» Og profeten nikker. Så hun henter siwaken og tygger på den, og gir den til profeten. Og profeten ﷺ pusser tennene for siste gang. Han pleide å bruke siwaken for hver bønn, for hver eneste bønn for å forberede seg til samtalen med sin Herre. Han bruker siwaken, og ser opp…hans ansikt stråler da Jibril (aleyhi salam) kommer inn i rommet. Jibril (aleyhi salam) gir han valget: «Enten leve i en evighet i denne verden, så lenge denne verden eksisterer, eller å være med Den høyeste ledsager.» Og han ﷺ velger ar-Rafiiqol-ala, han velger Den høyeste ledsager. Han fortsetter å se opp og han fortsetter å si: «Jeg velger heller ar-Rafiiqol-ala»...til Aisha sier at hånden til profeten faller ned og hans sjel forlater kroppen. Hun forteller at en vakker lukt fylte rommet umiddelbart. Du vet, når en rettskaffen sjel blir tatt bort, kommer englene med en kafan, med et likklede av parfyme. Hvordan vil englene og likklede til

profeten ﷺ være…parfymen…Så parfymen av likklede fylte hele rommet, og det var den mest vakre duften som de noen gang hadde kjent.

Aisha gråter. I dette øyeblikket, mens du sitter i moskeen og du hører Aisha gråte og du hører «maata rasool Allah, maata rasool Allah», at profeten har dødd, profeten har dødd, profeten har dødd. Og du sitter i moskeen og stirrer på gardinen, og lurer på om han ﷺ skal åpne den igjen eller at alt dette bare er en spøk, eller om det er som i Uhud hvor vi trodde han var død mens han egentlig ikke var det. Vi har vært gjennom sånt som dette. Han kommer til å komme ut nå. Dette kan ikke være virkelig. Og hver eneste en ser på den gardinen og ser seg rundt. Og det går opp for dem til forskjellige tider, og de gråter til forskjellige tider. Noen tror fremdeles ikke på det. Du ser deg rundt og du ser Ali (radiAllaho anho)…en så veltalende mann som nå ikke kan snakke. Du ser Othman (radiAllaho anho), og han kan ikke reise seg opp, og Omar (radiAllaho anho) sier: «Hvem sa at profeten er død? Dere lyver, dere lyver! Dere forårsaker fitna.» Det er ikke sant. Profeten er selvfølgelig ikke død. Profeten skal komme ut. Dere er hyklere, ikke forårsak fitna…Han kunne ikke akseptere det. Og de ordene, mataa rasool Allah, Allahs profet er død, de stakk hver eneste en i moskeen. Så står Abu Bakr (radiAllaho anho) opp. Og Abu Bakr påminner folket: «For den som pleide å tilbe Muhammed, så er sannelig Muhammed død. Og for den som brukte å tilbe Allah, Allah lever og Allah er Den eviglevende.»

Hvis du kan forestille deg hver person i et samfunn miste den mest elskede personen i verden for dem, og hva det ville gjøre med dem…den mest elskede personen i verden til hver eneste en i den moskeen døde akkurat. Og de må alle komme over sin egen smerte. De må alle gå hjem til det huset hvor de hadde profeten ﷺ som gjest, de må be i moskeen uten at profeten lenger leder dem. De må feire uten han. Hver eneste anledning vil gjøre vondt.

Profeten ﷺ sa: «La den av de troende som blir berørt av en katastrofe eller lidelse, finne lettelse ved å huske katastrofen av å miste meg…for de vil ikke bli testet med noe vanskeligere enn min død.»

Del 15:

Lengter etter hans ﷺ nærvær

Profeten ﷺ sa: «Det er folk fra mitt ummah som vil komme etter meg, som elsker meg så mye at de ville gitt opp familiene sine og deres rikdom i bytte for å bare kunne se meg.»

Kanskje du føler smerte og en tomhet fordi du ikke fikk mulighet til å se profeten ﷺ. Er det ikke utrolig at profeten tenkte på OSS…mens han av alle steder var på en gravplass? Han er i al-baqii, og mens han ser på gravene til de som har gått bort før han, sier han ﷺ: «Jeg skulle ønske jeg kunne møte mine brødre.» Og sahaba ble sjokkert fordi han sier det på gravplassen…så snakker han om de som har gått bort? Snakker han om oss? Så de spør: «Ya rasool Allah…hvem snakker du om?» Han sier: «Nei, dere er mine ashaab, dere er mine følgesvenner, jeg snakker om de menneskene som tror på meg når de aldri engang fikk sett meg.» Fordi subhanAllah hadde du sett profeten ﷺ, ville hele denne samtalen vært så annerledes. Det er derfor det er en sånn velsignelse å se han i en drøm. Fordi ser du han i en drøm, og du ser ansiktet hans, så lengter du etter han…men du må konstant anstrenge deg for å få en tilknytning til han.

Profeten ﷺ visste hvor mye du ville se han og han ville se deg også. Den største frykten til de som levde med profeten var at selv om de klarte seg til jannah, ville de ikke kunne se han mer. Aisha (radiAllaho anha) fortalte at det var en ung mann som kom til profeten ﷺ. Han gråt, og profeten spurte: «Hvorfor gråter du?» Og han sa: «Ya rasool Allah, hver dag når jeg våkner gleder jeg meg til å møte deg og hvis jeg vil se deg kommer jeg bare til moskeen. Men så husker jeg at det vil komme en dag som jeg vil dø.» Han hadde så adab med profeten, sånne manerer med profeten ﷺ, at han ikke sa DU vil dø selv om profeten var eldre enn han. Han sa at jeg vil dø. «Og selv om jeg kom til jannah, ya rasool Allah…hvor kommer du til å være? Og hvor kommer jeg til å være?» Og profeten forteller han: «Du er med de du elsker». Vel vitende om at hans fortelling ville bli skrevet, forteller han ﷺ sitt

ummah: «Dere kommer til å måtte takle ting etter meg som vil være vanskelige, men jeg vil vente på dere…jeg skal være der og vente på dere, og holde koppen deres sånn at dere kan drikke fra min hånd.» At vi lengter etter dette øyeblikket er en del av vår tilbedelse.

Al-Imam Hassan al-Basri, måtte Allah være barmhjertig med han, sa: «Å Allahs tjenere, tre-stubben lengter etter møtet med profeten ﷺ, og dere har mer rett til å lengte etter dette møtet med han».

Alt vi gikk glipp av her i dunya med han, har en motpart i jannah. Alt dere har lest om, alt du har hørt om disse øyeblikkene med han, vil du og jeg få når vi kommer til jannah bidnillah. Hvis du mistet feiringene med profeten ﷺ, så sa han at fredag er eid i jannah også. Alle samler seg på fredag, og da skal du se han og enda mer enn han...og det er Allah (subhanaho wa tala). Hvis du gikk glipp av å se profetens smil i dette livet, vil du få se hans smil så mye du vil i jannah. Hvis du mistet muligheten til å høre stemmen hans og å ha en samtale med han og være verten hans, så har du den muligheten i jannatil-firdaus. Hvis du vil introdusere barna dine for han ﷺ eller at han forteller historier om seg selv og hans familie som aldri kom i bøkene…vil du ha de mulighetene til å sitte med han i jannatil-firdaus? Da må du lengte etter det og du må jobbe for det.

Det som får oss nærmest han i jannah er å ha beste manerer, og alle de egenskapene og trekk som du leste at profeten ﷺ hadde. Du må bringe det inn i livet ditt, og ved å bringe profetens karakter inn i livet ditt, vil du huske han mer og når du husker han mer vil du lengte etter han mer. Og når du lengter etter han og sender han salawaat, svarer han deg. Så selv om du aldri møtte han, vil profeten ﷺ svare deg hver eneste gang du sier: «Allahumma salli wa sallim ala nabiyna Muhammad.»